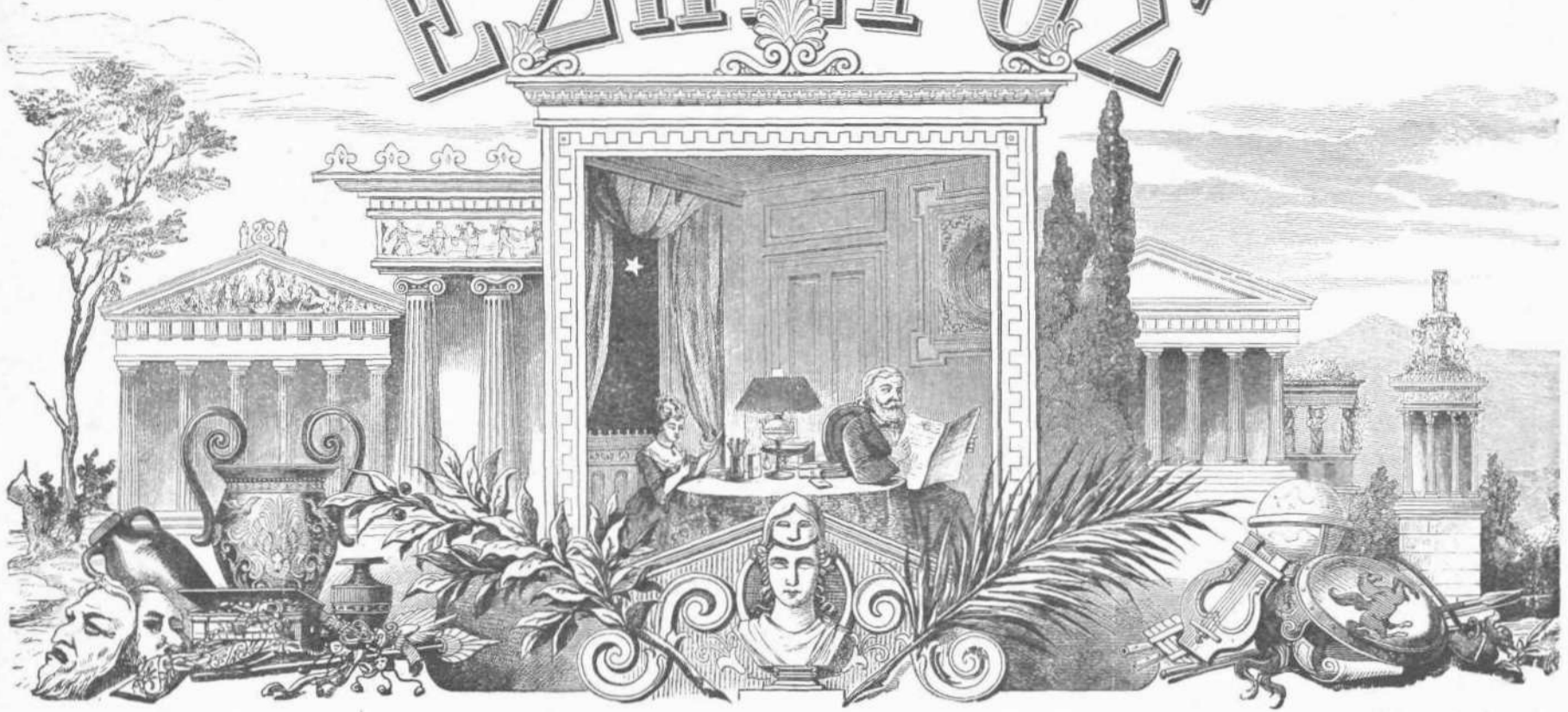

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Η΄.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

✠ Ἐν Ἀθήναις τῆ 1/13 Ἰανουαρίου 1889 ✠

Τιμὴ ἑτησίᾳ προπληρ. δρ. 40
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
φράγ. χρυσῶ 40

ΑΡ. 169

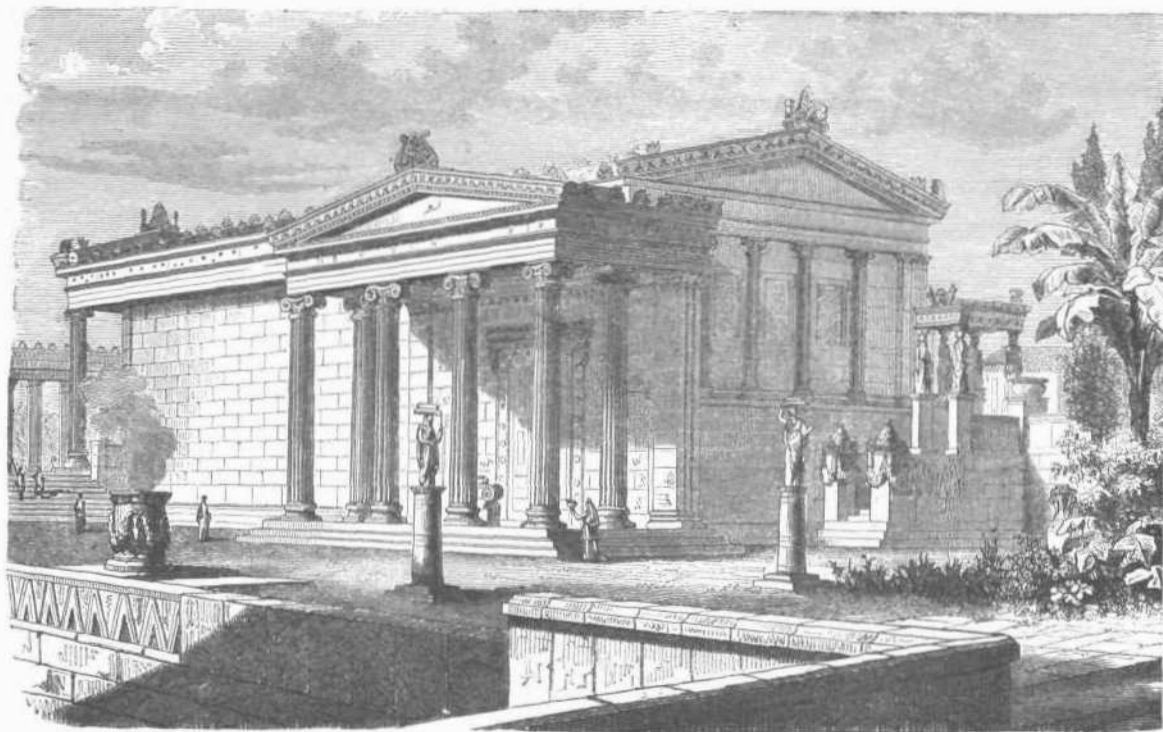
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ Ἐρεχθεῖον ἐν Ἀθήναις.—Εὐδία μετὰ θυέλλαν. Μετάφρ. τοῦ Ἀγγλικοῦ μυθιστορηματοῦ CALLED BACK τοῦ CONWAY ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σοφίας Εὐαγ. Βαλτατζῆ. [Συνέχεια] — Διὰ τὴν δὲν ἡμεῖς εὐτυχεῖς. Κοινωνιολογικὴ μελέτη ὑπὸ Κων. Φ. Σκόκου. — Ἡχώ καὶ Νάρκισσος. — Ἡ χαρτόμαντις. — Ὁ γάμος ἐν Ἀγγλίᾳ. — Σπυριδὼν Βασιλειάδης. — Τὰ τεῖχη τῆς Ἀντιοχείας.

✠ — Τὸ τμήμα τῶν χειρογράφων ἐν τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων. [Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ] — Ἡ καταστροφὴ τῶν κονίκλων ἐν Ἀυστραλίᾳ καὶ νῆα Ζηλανδία. — Ἦθον τὸ ὄνομα Ἀμερικῆ. — Διάφορα.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

✠ Τὸ Ἐρεχθεῖον ἐν Ἀθήναις. — Ἡχώ καὶ Νάρκισσος. — Ἡ χαρτόμαντις [εἰκὼν Γέζη] — Τὸ Ἄσμα. — Σπυρ. Βασιλειάδης. — Τὰ τεῖχη τῆς Ἀντιοχείας.

ΤΟ ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Τοις φίλοις αναγνώσταις

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ τοῦ «**Ἐσπέρου**» χαιρεῖ δυναμένη ν' ἀποστείλῃ τὸ α'. τοῦτο τεῦχος τοῦ ὀγδόου αὐτοῦ ἔτους ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, καὶ δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι πάντες θελοῦσιν ἀναγνώρισε καὶ δεόντως ἐκτιμῆσει τοὺς ἀτρύτους κόπους, οὓς αὐτὴ κατέβαλε πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου σκοποῦ. Ἔχει δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι οἱ πολυπληθεῖς τοῦ «**Ἐσπέρου**» συνδρομηταὶ καὶ φίλοι, οἵτινες τῶσαυτῆν διετράνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ συμπάθειαν, ὅτε εἰσέτι ἐξεδίδετο ἐν Γερμανίᾳ, ἤδη θελοῦσι πολὺ μᾶλλον ὑποστηρίξει τὸ Περιοδικόν, ἐκδιδόμενον ἐν τῇ φίλῃ ἡμῶν πατρίδι.

Ἡ διεύθυνσις θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκ τῶν προτέρων διὰ πᾶσαν νέαν ἐνδειξὴν ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τοῦ ἡμετέρου κοινοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, μηνὶ Ἰανουαρίῳ 1889.

ΤΟ ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(μετὰ εἰκόνα)

Τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον τεῦχος τοῦ «**Ἐσπέρου**» ἔπρεπε κατὰ δίκαιον λόγον νὰ περιέχῃ ὡς πρῶτην εἰκόνα ἐν τῶν ἐν Ἀθήναις μεγαλοπρεπῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος. Ἐξελέξαμεν δὲ ὡς τοιοῦτο τὸν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ναοῦ τοῦ Ἐρεχθεῦς ὡς ἦτο ἐν τῇ τελειότητι αὐτοῦ. Καὶ αὐτὰ εἶ ταῦ σήμερον σωζόμενα εἰσὶ πικρατρυφεῖς περὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ οικοδομήματος.

Μετὰ τὴν ἐκρήξιν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ἐν ἔτει 431 πρὸ Χρ.), τοῦ πολέμου ἐκείνου, ὅστις ἐπησχόλησεν ἀπ' ἀρχῆς ἀπάσας τὰς δυνάμεις τοῦ ἀττικοῦ κράτους, περιωρίσθη κατὰ πολὺ καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις οικοδομητικὴ τάσις, ἀλλὰ δὲν διεκόπη ἐντελῶς, καὶ ἀκριβῶς κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἤρξαντο οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἐπισκευάσασιν καὶ ἀνοικοδομήσασιν τὸν ἀρχαῖότατον καὶ ἱερώτατον τῶν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ναῶν, τὸν Ἐρεχθεῖον, διατηροῦντες τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ σχέδιον. Τὸ ὅλον οικοδομημα, τὸ ὅποιον ἕνεκα τῶν περιπετειῶν τοῦ μακροῦ πολέμου μόλις ἐν ἔτει 406 ἔπερατώθη, ἐκτῆσατο ὄψιν ἐξωτερικὴν ἐπιβάλλουσαν διὰ τῆς προσθήκης διπλῆς στοᾶς ἢ προδρόμου ἔχοντος πρὸς ἀνατολὰς ἐξ κίονας ἰωνικοῦ ρυθμοῦ καὶ πρὸς βορρᾶν τέσσαρας καὶ διὰ τῆς προσαρτήσεως ἑτέρου μικροτέρου οικοδομήματος, εὐ ἢ ἐστὲν ἐκράτειτο ὑπὸ ἐξ κερρατίδων, ἀθηναϊκῶν παρθένων φυσικοῦ μεγέθους. Μὲ ὅλας τὰς ἐπισυμβάσεις καταστροφῆς καὶ μετατροπᾶς τοῦ ναοῦ πρῶτον μὲν εἰς ἐκκλησίαν χριστιανικὴν, εἶτα δὲ εἰς τουργικὸν ἀνάκτορον καὶ εἰς πυριταποθήκην, μένει τὸ Ἐρεχθεῖον μέχρι σήμερον τὸ ὠραιότερον καὶ τελειότερον πρῶτον τοῦ Ἰωνικοῦ-ἀττικοῦ ρυθμοῦ ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ ἀναπτύξει.

Ὁ Ἐρεχθεῖος, εἰς οὗ τὴν τιμὴν ἀνηγέρθη ἐν ἀρχῇ ἤδη ὁ ναός, ἦτο ἥρωας τῆς Ἀττικῆς, τοῦ

ὁποίου ὁ μῦθος στενωτάτα συνδέεται πρὸς τὸν μῦθον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ πρὸς τὴν πρώτην καλλιέργειαν τοῦ ἀττικοῦ ἐδάφους. Ὁ Ὀμηρὸς λέγει ὅτι ὁ Ἐρεχθεῖος ἦτο υἱὸς τῆς Γῆς καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Κατ' ἄλλην παράδοσιν λέγεται ὁ Ἐρεχθεῖος ἢ Ἐριχθόνιος υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Γῆς (ἢ καὶ παραδόξως πως τῆς Ἀθηνᾶς αὐτῆς) ἣτις περιέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῷς κιβωτίῳ καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν Πάνδρῶν τὴν θηγατέρα τοῦ Κέκροπος καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς αὐτῆς ἐπὶ τῇ ῥητῇ ἀπαγορεύσει ν' ἀνοίξωσι τὸ κιβωτίον. Ἄλλ' αἱ ἀδελφαὶ τῆς Πάνδρῶσος περιεργεῖα φερόμεναι ἤνοιξαν τὸ κιβωτίον καὶ εὗρον τὸ βρέφος περικυκλούμενον ὑπὸ ὄφρα. Ὁ Ἐριχθόνιος οὗτος ἔδρασε βραδύτερον τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναϊκῶν. Ἐργῶνος τοῦ Ἐριχθόνιου τούτου λέγεται ὁ Ἐρεχθεῖος, ὅστις πολλὰς θεωρεῖται ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρῶτον. Καταπολεμηθεὶς ὁ Ἐρεχθεῖος παρὰ τοῦ Θρακικοῦ Εὐμόλπου καὶ Ἐλευσινίων ἔλαθε παρὰ τοῦ μαντιεῖο ἐντολῆν νὰ θυσιάσῃ μίαν τῶν θυγατέρων του ὡς νικῆσιν. Ὁ Ἐρεχθεῖος ἐθυσίασε τὴν πρεσβυτέραν αὐτοῦ θυγατέρα καὶ ἐνίκησεν ὁ Εὐμόλπος ἔπεισεν ἐν τῇ μάχῃ, μεθ' οὗ ὁ Ἐρεχθεῖος ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ πατρὸς τοῦ Εὐμόλπου ἢ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διὸς κατὰ παρακλήθειν τοῦ Ποσειδῶνος. Τοιαύτη ἡ περὶ Ἐρεχθεῖος παράδοσις.

Καρνατίδες ὀνομάζονται ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ κατὰ Βιτρούβιον (I, 1) μορφαὶ γυναικείαι, φοροῦσαι ποδῆρη χιτῶνα, αἵτινες ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ ὑποβασιάζουσι δίκην κινῶν τὴν στέγην τοῦ οικοδομήματος. Ἡ λέξις παρήχθη ἐκ τῆς ὀνομασίης τῆς πόλεως Καρυῶν ἐν τῇ βορείῳ Λακωνίᾳ. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐτελοῦντο μεγάλα ἑορταὶ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῶν παρθένων μετὰ ἄσμάτων καὶ χορῶν. Αἱ τοιαῦται πομπαὶ ἐδῶκαν τὴν ἰδέαν τῶν Κερρατίδων. Τὸ ὠραιότερον δείγμα τῆς τοιαύτης ἀρχιτεκτονικῆς εἶναι ἄνευ ἀντηρήσεως ἢ στοᾶ τοῦ Ἐρεχθεῖου, ἣτις ὑποβασιάζεται ὑπὸ ὅ ἀγαλμάτων ἀθηναϊκῶν παρθένων, βασιάζουσῶν κἀνίστρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν, καὶ ὡς ἐνεφανίζοντο αὐταὶ ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Παναθηναϊκῶν. Ἐνίοτε μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχιτέκτονες ἀντὶ Κερρατίδων καὶ γυναικῶν ἀνδρῶν ἀγάλματα, Ἀτλαντας καὶ Τελαμώνας.

ΕΥΔΙΑ ΜΕΤΑ ΘΥΕΛΛΑΝ.

Μετὰφρασις τοῦ Ἀγγλικῶ μυσιοτορημάτος

Called back τοῦ Conway

ὕπὸ τῆς δεσποινίδος Σοφίας Εὐαγ. Βαλτατζῆ. (Συνέχεια.)

ΕΛΘΟΣ ἔφθασε εἰς τὸν οἶκόν μου. Ὅποια εὐχαρίστησις νὰ ἐπανευρίσκῃται εἰς τὴν πατρίδα του, ν' ἀκούῃ τὴν γλῶσσάν του. Τὸ πρῶτον μόνον ἐπὶ μῆνας ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἦλιον καὶ εἰς τὸν ἀνεμὸν εἶχε γίνεαι χαλκῶρον. ἡ γενεάς μου ἔλαθε τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε πολλοὶ τῶν γνωρίμων μου οὐς συνήντησα κατὰ τὴν ἀφίξιν μου εἰς Λονδίνον, δυσκόλως μ' ἀνεγνώριζον.

Πόσον μακρὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ Παυλίνα ἤθελε μὲ ἀναγνώρισει;

Τῇ βοηθεῖ ζυγαριῶν καὶ νέων ἐνδυμάτων ἐγίνοντο σχεδὸν τοιοῦτος ὡς ἦσαν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου καὶ τότε χωρὶς νὰ εἰδοποιήσω τὴν Πρισιλίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς μου διηυθύνθη πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀγγλίας ἀνυπόμονος νὰ γνωρίσω τὴν τύχην, ἣτις μὲ ἀνέμενε.

Τὶ εἶναι μικρὰ ἐκδρομὴ ἐν Ἀγγλίᾳ δι' ἀνθρωπον, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκτελέσει τὸ μέγα ταξίδιον περὶ οὗ ὠμίλησα! Καὶ ἐν τούτοις τὸ μικρὸν τοῦτο ταξίδιον μοὶ ἐφάνη σχεδὸν ἐπίσης διεξοδικόν. Τὰ τελευταῖα χιλιόμετρα ἔπρεπε νὰ διανύσω ἐφ' ἀμάξης, καὶ μολοντί τέσσαρες λαμπροὶ ἵπποι μὲ ἔσυρον μὲ τὴν ταχύτητα ἀνέμου, ἕκαστον χιλιόμετρον μοὶ ἐφάνετο τόσον ἀτελείωτον ὅσον ἕκαστος δρόμος ἐκ τῶν διαφόρων σταθμῶν τῆς Σιθρίας.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε εἰς τὸ τέμα, ἀρῆκα τὰ πράγματα μου εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἀνεγώρησα ταχέως μὲ πάλλους καρδίαν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Παυλίνης.

Μετέβην εἰς τὴν διεύθυνσίν μου εἰδὼν ἡ Πρισιλίαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς. Ἦτο μικρὸς ἡσυχος οἰκίσκος κείμενος ἐπὶ δασώδους λόφου, μὲ κῆπον κατωφερῇ πλήρη τῶν τελευταίων ἀνθέων τοῦ θέρους; τὸ αἰγὸκλήμα περικύκλω τὴν θύραν, μεγάλα ἠλιотρόπια ἠένειον ἀσκαρδαμυκτεῖ τους εἰσερχομένους καὶ τὰ καρυόφυλλα εὐωδίαζον τὴν ἀτμοσφαιραν. Ἐνῶ περιμένον νὰ μοὶ ἀνοι-

χθῆ ἡ θύρα, εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ἐπιδοκιμάσω τὴν ἐκλογὴν τῆς Πρισιλίας διὰ τὴν ἡσυχον ταύτην κατοικίαν.

Ἐζήτησα τὴν Καν. Δροῦ; δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τῆς νέας δεσποινίδος καὶ ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἑσπέρα; ἀνεγώρησα καὶ ἐπήγα εἰς ἀναζήτησίν των.

Ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, ἀλλὰ τὰ φύλλα δὲν ἦσαν ἀκόμη ξηρά, τὰ πάντα ἦσαν πράσινα, ἡ φύσις διετήρη τὴν ζωηρὰν ὄψιν τῆς καὶ τὴν ὠραιότητά τῆς, δὲν ὑπῆρχε νέφος εἰς τὸν οὐρανόν, γλυκεῖα καὶ εὐωδία αἶρα ἐθώπευε τὸ πρόσωπόν μου.

Ἐστὴν παρατηρῶν τριγύρω μου διὰ ν' ἀποφασίσω ποῖαν διεύθυνσιν νὰ λάβω. Εἰς τοὺς πρόποδας εἰς ἱκανὸν διάστημα ἐφάνετο τὸ μικρὸν χωρίον τῶν ἀλίων, ὧν αἱ οἰκίαι εὐρίσκοντο εἰς μέρος ὅπου ὁμηρικὸς βίαι, χεῖμαρρος σχεδόν, δίσχιζε τὴν κοιλάδα καὶ ἐρίπτετο μὲ βίαν εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ὕψοντο βράχοι, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἐκυμάτιζον λόγοι δασώδεις. Ἀπέναντί μου ὁ πρῶτος ὄχθος καὶ ἡσυχος ὠκεανὸς ἐξηπλοῦτο εἰς ἀγνήν ἑρίζοντα, τὸ θεάμα ἦτο τῶ ὄντι λαμπρόν, ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ τὸ θαυμάσω· ἐζήτησα τὴν Παυλίαν, ὑπέθεσα ὅτι μὲ τόσον λαμπρὸν καιρὸν ἢ σικὰ τῶν δασῶν καὶ ἡ δρόσος τοῦ ὕδατος τὴν εἴλκυον ἰδίως. Ἀνεκάλυφα δρομίσκον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου, τὸν ἠκολούθησα καὶ ἔβλεπον τὸ κελαρύον βῆμα βέον πλησίον μου καὶ περιστρέφον τὰ θοὰ ὕδατά του, αἵτινα ἐσηματίζον μύριους μικροὺς καταρράκτας ὑπερηθῶντας τοὺς χάλικας, τοὺς ἐμποδίζοντας τὴν ῥοήν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ὁπίων ἀνέβρουεν ἀφρώδης. Ἠκολούθησα τὴν ῥοὴν τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέτρου σχεδόν ὅτι μὲν ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν βράχων ὅτι δὲ διαπερῶν θάμνους, ἔλλοτε εὐρίσκων διόδον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκάμπτων κλάδων τῶν λεπτοκαρῶν.

Εἰς ἀνοικτόν τι μέρος τοῦ δάσους εἶδα νέαν καθήμενην καὶ ζωγραφίζουσαν· διεύρινα μόνον τὴν μελανὴν κόμην τῆς λυτῆν, ἀλλ' ἡ μορφή τῆς καὶ ἡ χαρῖσσα συμπεριφορά τῆς μοὶ ἦσαν τόσον γνωστά ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ λανθασθῶ. Ἦτο ἡ σύζυγός μου! Ἐὰν εἶχον ἀνάγκη καὶ ἄλλης ἀποδείξεως ἤρκει νὰ βίβω ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς συντροφῆς ἣτις ἐκάλητο πλησίον τῆς κρατούσα βιβλίον ὡσεὶ ὑπνώττουσα καὶ ὅ' ἀνεγνώριζα ἀμέσως τὸ ἐπανωφόριον τῆς Πρισιλίας ἀκόμη καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέτρου, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ὁμοιον.

Ὅσον δυσχερὲς καὶ ἀν ἦτο δι' ἐμὲ, ἀπεφάσισα ὅμως νὰ μὴ προδώσω τὴν παρουσίαν μου καὶ τοῦτο διότι πρὶν παρουσιασθῶ εἰς τὴν Παυλίαν ἐπεθύμουν νὰ λάβω παρὰ τῆς Πρισιλίας πληροφορίας τινὰς δυναμείας νὰ μὲ ἰδηγῆσαι. Καίτοι λαθὼν τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀπέφυγα νὰ πλησιάσω περισσότερο ἐπειδὴ ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἰστάμην δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπον τῆς Παυλίνης, καὶ ἐπροχώρησα σιγὰ σιγὰ, βῆμα πρὸς βῆμα, ἕως ὅτου εὐρέθη ἀπέναντι αὐτῆς, καὶ ἐκεῖ ἡμικερυμμένος ἐκείτων θάμνων, τὴν ἐθαύμαζον μὲ χαίρουσαν καρδίαν.

Ἡ ὑγίεια ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν παρειῶν τῆς καὶ ἐπροδίδετο εἰς ὅλας τῆς τὰς κινήσεις. Ἐστρεψε πρὸς τὴν Πρισιλίαν καὶ τῇ εἶπε λέξεις τινὰς. Τὸ βλέμμα καὶ τὸ μειδιᾶμα τῆς ἐνόσω ὠμίλει μοὶ ἐνέπνευσαν ἀνεκφραστον ἀγαλλίασιν. Ἡ γυνὴ ἦτις ἴσαστο ἐμπροσθεν μου ἦτο ὅλως διάφορος ἐκείνης ἣν εἶχον νυμφεῖθ.

Ἦτένεσε τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ· ἐκάλυσε ἐκ τῆς χαρᾶς ἐξήλθον ἐκ τῆς κρύπτῆς μου καὶ τὰ βλέμματά μας συννηθήσαν.

Βεβαίως μ' ἐνεθυμήθη, ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπόν μου, ὅπερ νομίζε ἴσως ὅτι εἶδε μόνον κατ' ὄναρ· τὸ λευκῶμα τῆς καὶ τὸ μολυβδοκόκκιλον ἔπασαν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἠγέρθη πρὶν ἢ Πρισιλίαν ἐκβάλλει κραυγὴν ἐκπληξέως καὶ χαρᾶς. Ἰσαστο ἐκεῖ βλέπουσά με, ὡς ἀνεμίνουσα νὰ τῇ ὁμίλησω καὶ νὰ τὴν πλησιάσω, ἐνῶ ἡ πίστῃ μου ὑπερέτριχα μοὶ ἠύχετο τὸ ἀκαλῶς ὄφρασε ὑπὲρ τῶν ὕδατων τοῦ ποταμοῦ.

Ἦτο πλέον ἀργὰ ὅπως ἀποσυρθῶ, εὗρον ταχέως δρομίσκον καὶ ἐντός ὀλίγων λεπτῶν ἤμην εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Παυλίνα ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν τῆς ἄλλ' ἢ Πρισιλίαν ἐδρασε πρὸς ἐμὲ καὶ μ' ἔθλιβε τὴν χεῖρα ἰσχυρῶς καὶ περιπαθῶς. «Μ' ἐθυμειταί; ἠξέυρεαι ποῖος εἶμαι;» ἐβήθυρεσα ἀπαλαττόμενος τῆς περιπτύξεώς τῆς καὶ προχωρῶν πρὸς τὴν σύζυγόν μου.— Ὅχι ἀκόμη, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ θὰ τῇ ἐπανεῖληθῃ, εἰμαι βεβαία ὅτι θὰ τῇ ἐπανεῖληθῃ, κύριε Γιλβέρτε.

Δεόμενος ἐνδρόμῳ ὑπὲρ τῆς ἐπαληθεύσεως τῆς προφητείας ταύτης ἐφθασα πλησίον τῆς Παυλίνης καὶ τῇ ἔδωκα τὴν χεῖρα· τὴν ἔλαβε χωρὶς νὰ διστάσῃ καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς μὲ ἠτένεσαν. Μετὰ κόπου ἐκρατήθη ὅπως μὴ τὴν ἐναγκαλισθῶ.

— Παυλίνα, μὲ ἀναγνωρίζεις;
— Ἡ Πρισιλίαν, ἀπήντησε κάτω νεύουσα, μοὶ ὠμίλησε περὶ ὧμων, μοὶ εἶπεν, ὅτι εἴθε φίλος μας, ὅτι μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σας ἔπρεπε νὰ ὑπομείνω καὶ νὰ μὴ κάμω ἐρωτήσεις.
— Ἄλλὰ δὲν μὲ ἐθυμειταί; μοὶ ἐφάνη πρὸ ὀλίγου ὅτι μὲ ἀνεγνώρισε.
— Ἄναστασε. «Σὰς εἶδον εἰς τὸ ὄνειρά μου· παραδόξα ὄνειρα,» καὶ λίγουσα ταῦτα ζωηρῶν ἐβήθυρεκα ἐκάλυψε τὰς παρειὰς τῆς.
— Διηγῆστί μοι τὰ ὄνειρα ταῦτα, τῇ εἶπον...
— Δὲν θὰ δυνθῶ, ἦμην ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής· πολλὰ πράγματα ἐσβέθησαν ἐκ τῆς μνήμης μου, σχεδόν ὅτι συνέθη κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον.
— Θέλεις νὰ σοὶ τὰ εἶπω;
— Ὅχι· τώρα, ὄχι τώρα, ἀνεφώνησε μετὰ ζωηρότητος, περιμένετε ὀλίγον καὶ νομίζω ὅτι ὅλον τὸ παρελθὸν θὰ ἐπανεῖληθῃ εἰς τὴν μνήμην μου.
Εἶχεν ἰδέαν τινὰ τῆς ἀληθείας;
Τὰ ὄνειρα περὶ τῶν ὁπίων ὠμίλει, δὲν ἦσαν ἢ ἀρχὴ τῆς ἐντελοῦς ἐπιστροφῆς τοῦ μνημονικοῦ τῆς; Ὁ δακτύλιος ὅστις ἔλαμπε πάντοτε εἰς τὸν δακτύλον τῆς, δὲν τὴν ἔκαμε νὰ ἐνοήσῃ τί συνέθη; Ναι βεβαίως, θέλω νὰ περιμένω, καὶ νὰ ἐλπίσω.
Ἐπεστρέψαμεν ἡμῶν, ἡ Πρισιλίαν μᾶς ἠκολούθει εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἡ Παυλίνα ἐφάνετο θεωροῦσα τὴν συνοδίαν μου ὡς

φυσικώτατον πράγμα· ὅτε ὁ δρομίσκος ἐγένετο κρημνώδης καὶ δύσβατος, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὡς ἔχουσα δικαίωμα εἰς τὴν ὑποστήριξίν μου, εἰσώπησε δι' ἀρετῶν καιρῶν.

— Πόθεν ἔρχεσθε; μὲ ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.
— Ἐκ μακροῦ, πολὺ μακροῦ ταξιδίου πολλῶν χιλιομέτρων.

— Ναι; ὅτε ἡ μορφή σας παρουσιάζετο ἐνώπιόν μου ἐφάνεσθε πάντοτε ταξιδεύουσα. Ἐπετύχατε τοῦ σκοποῦ σας; μὲ ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Ναι, ἀνεκάλυφα τὴν ἀλήθειαν ἣν ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω. Γνωρίζω τὰ πάντα.

— Εἰπέτε μου ποῦ εἶναι;
— Ποῦ; Ποῦ;

— Ὁ Ἀντώνιος ὁ ἀδελφός μου, τὸ παιδίον ὅπερ ἐδολοφόνησεν ποῦ ἀναπαύεται;

— Πλησίον τῆς μητρὸς σου.

— Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός! ἢ ἀδυνθῶ νὰ προσευχθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου σου.

Ὁμίλει μὲ συγκρίνοντι, καὶ ἐντελῶς συνειδῶς, ἠπόρησα ὅμως ὅτι δὲν μὲ ἠρώτησεν ἀν ἐτιμωρήθησαν οἱ δολοφόνοι.

— Ἐπιθυμεῖς νὰ ἐκδικηθῆς;
— Ἐκδικησεῖς; πρὸς τί ἡ ἐκδικησις; φεῦ! αὐτὴ δὲν δύναται ν' ἀποδόσῃ τὴν ζωὴν· τὸ ἐγκλημα διεπράχθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Θεὸς ἀπένευσε δικαιοσύνην.

— Ἀπένευσε δικαιοσύνην, καὶ, αὐστηρὰν δικαιοσύνην. Ὁ εἰς ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰρκῇ τρελλῶς μακιδῶν, ὁ δεύτερος ἀλλοσιδίετος ἐργάζεται ὡς δούλος, ὁ τρίτος ἔμεινε μόνον ἀτιμωρητος μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ τιμωρία θὰ ἐπέλθῃ καὶ δι' αὐτόν.

— Τίς εἶναι οὗτος;
— Ὁ Μάκκαρης.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνετριχίασεν ἀλλὰ δὲν προσέθηκε πλέον λέξιν.

Τὴν στιγμὴν κατ' ἣν ἐφθάσαμεν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας ἐν ἣ κατῴκει μοὶ εἶπε μὲ παρακλητικὴν καὶ γλυκεῖαν φωνήν·

— Θὰ μὲ ἰδηγῆσθε εἰς Ἰταλίαν, εἰς τὸν τάφον σου;

Τὸ ὑπεσχέθη, πλήρης χαρᾶς βλέπων ὅτι αὐτομάτως ἔστρεψε πρὸς με μετὰ πάσης πεποιθήσεως ὅπως κάμῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι μ' ἐθυμειταί περισσότερο ἀπ' ὅτι τὸ νομίζε ἐκείνη ἡ ἰδέα.
— Θέλω νὰ πηγαίνω ἐκεῖ, εἶπε, καὶ νὰ ἰδῶ τὸν τάφον, ἔπειτα δὲν θὰ ὁμίλησωμεν πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἦμεθα πλησίον τῆς θύρας ἣτις ἠνοίγετο εἰς τὸν κῆπον καὶ λαμβάνον τὴν χεῖρα τῆς·

— Παυλίνα, τῇ εἶπον, θὰ προσπαθήσῃς, ἐλπίζω, θὰ προσπαθήσῃς ν' ἀναπολήσῃς εἰς τὴν μνήμην σου τί περὶ ἐμοῦ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεφάνη κᾶπως ἡ πρῶτη ἀμηχανία ἐν τῷ βλέμματι αὐτῆς, ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τὴν χεῖρα, ἣν εἶχεν ἐλευθεράν. καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ λέξιν εἰσῆλθεν.

ΕΚ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ

Ἡ διήγησίς μου ἐγγίζει εἰς τὸ τέμα τῆς. Ἠδυνάμην βεβαίως νὰ τὴν μνησκύω ἐπὶ πολλὰς σελίδας γράφων λεπτομερῶς τὰ ἐπακολούθησαν συμβάντα, ἀπεικονίζων ἕκαστον βλέμμα καὶ ἐπαναλαμβάνων ἐκάστην λέξιν μεταξῷ

ἔμοῦ καὶ τῆς Παυλίνης, ἀλλ' ἐὰν ἐπραττον τοῦτο, καὶ ἐξέθετον τὰ ἰδιαιτέρως ταῦτα εἰς τὸ κοινόν θὰ ἐπρόδιδον τὸν ἱερὸν οὗτως εἰπεῖν χαρακτηρῶσα, ὅν ἔχουσι μεταξὺ τῆς συζύγου μου καὶ ἐμοῦ.

Ἡ θέσις μου ἦτο περιέργως ἀλλ' εἶχε καὶ τὴν χάριν τῆς. Ἦτο νέα καὶ πρῶτα γυναικίαν ἦν ἑκάμνον μετὰ τῆς κατ' ὄνομα μόνον συζύγου μου, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἥττον γλυκεῖα, ἢ ἥττον εὐχάριστος διὰ τοῦτο.

Ἐμοιάζον μὲ ἰδιοκτητήν ὅστις ἐπισκέπτεται τὴν ἰδιοκτησίαν του καὶ ἀνακαλύπτει ἐν αὐτῇ νέας κλινοὺς καὶ ἀγνωστα πλοῦτη. Καθημερινῶς ἀνεύρισκον νέα θέληματα εἰς αὐτὴν ἢν ἠγάπων.

Τὸ μαιδιάμα τῆς μὲ ἐπλήρου χαρᾶς, ὁ γέλωσ τῆς μὲ ἐδείκνυε νέον πρόσωπον. Ὅτε ἐβύβιζον τὸ βλέμμα μου εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς, ζωηροτάτως τότε, ὅπως ἀναγνώσω τὰς μυστικὰς τῆς ἰδέας, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι εὕρισκον ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ πλοῦσιαν ἀποζημιώσιν δι' ὅσα ὑπέφερα.

Ὅσοι ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ μου, καὶ πῶς νὰ τὴν περιγράψω, ὅτε παρετήρουν οὐτὶ ἡ διάνοιά τῆς ἦτο τόσο διαυγῆς καὶ ὅτι εὕρισκον ἐν τῇ Παυλίνῃ ὅχι μόνον γυναικίαν ἐξόχου ὠραιότητος, ἀλλὰ πολὺτιμον σύντροφον καὶ συμπαθεῖ φίλην!

Ὁ ἔνθουσιασμός μου ἦτο ὅμως μεμιγμένος ἀμφιβολιῶν καὶ φόβων μ' ἔλειπεν ἴσως ἐκεῖνο ὅπερ ὀνομάζουσι τινὲς πεποιθήσιν εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἄλλοι καταϊότητα· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἀνεκαλύπτον θαυμασίας καὶ ἀξιολατρευτοὺς ἀρετὰς εἰς τὴν Παυλίναν, ἐφοδοῦμαι ὅτι πλάσμα τόσο τέλειον δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν βίον οὗς ἠδυνάμην νὰ τῇ προσφέρω.

Τίς ἤμην ὅπως ἐλάκω τὴν προτίμησίν τῆς; Ἦμην πλούσιος, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἤμην βέβαιος ὅτι διὰ τῆς περιουσίας δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποκτήσω τὴν ἀφοσίωσίν τῆς, εἴπειτα δὲν τῇ εἶχον εἰπεῖ ποτὶ ὅτι ἡ περιουσία τῆς ἀπωλείσθη καὶ ἐφαντάζετο βεβαίως ὅτι αὐτὴ ἦτο ἴση μὲ τὴν ἰδικήν μου.

Ἦτο νέα, ὠραία καὶ ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ἐλευθέραν καὶ πλοῦσιαν. Ὅχι, δὲν εἶχον νὰ τῇ προσφέρω τίποτε δυνάμενον νὰ θεωρησῶ ἀξίον αὐτῆς.

Προέβλεπον μετὰ τρόμου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρεπε, καλύπτων τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, νὰ τὴν ἐρωτήσω ἐκ νέου ἐὰν ἠθελε νὰ εἶναι σύζυγός μου. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς τῆς ἐκρίματο ὅλη ἡ μέλλουσα εὐτυχία μου καὶ διὰ τοῦτο ἀνέβαλον τὴν ἐρώτησίν μου μέχρις οὗ ἀποκτήσω τὴν βεβαιότητα εὐνοιακῆς ἀπαντήσεως. Δὲν ἦτο παραδόξον ὅτι εὕρισκόμενος πλησίον τῆς Παυλίνης καὶ ἐνοῶν τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν τοῦ ἔρωτός τῆς, ἐγενόμην πολὺ μετρίοφρον καὶ δὲν ἐξετίμων ἀκόμη καὶ αὐτὰς τὰς ἀρετὰς αἷς κατεῖχον ἴσως. Δὲν ἦτο παραδόξον ὅτι ἐνόστο ἐπιθύμουν νὰ ἔχω τὴν εἰς ἐμαυτὸν εὐχάριστον πεποιθήσιν ἣτις ἔχει τόσην ἀξίαν εἰς τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν.

Αἱ περιστάσεις δὲν μοὶ ἔλειπον βεβαίως, κατῶκον εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Παυλίνης, καὶ ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας ἤμεθα μαζύ, περιπατοῦντες εἰς τοὺς στενοὺς δρομίσκους τοῦ Δεβονσάιρ, τοὺς ἐκ πολυτελῶν πτερίων περικυκλουμένους καὶ ἀνεβαίνοντες τὰς κορυφὰς τῶν βράχων, ἠλευόμενοι κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον μετ' ἐπιτυχίας. Ἐξῆρ-

χόμεθα ἐφ' ἀμάξης, ἀνεγινώσκοντες, ἐξωγραφίζοντες ἑμῶς, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο οὐδεμίαν ὑμίλια περί ἔρωτος, καὶ καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Παυλίνα ἐξηκολούθει φέρουσα τὸν δακτύλιον τοῦ γάμου μας.

Εἶχον ἀνάγκην ὅλης τῆς ἐπιρροῆς μου ἐπὶ τῆς Πρισιλλίης, ὅπως τὴν ἐμποδίσω νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν Παυλίναν. Εἶχον ἀποφασίσει, καὶ δὲν τῇ ἐπανάχετο ἡ ἀνάμνησις τοῦ γάμου μας, νὰ μὴ ἐκδηλώσω πρὸς αὐτὴν τὸν ἔρωτά μου, ἀλλὰ περιέμενον ἐκείνη πρῶτη νὰ δεῖξῃ τὸ πρὸς ἐμὲ αἰσθημά τῆς. Ἐνόστο, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Παυλίνα ἐνεθυμῆτο τὸ παρελθὸν περισσώτερον ἀφ' ὅσον ἐφαίνετο, κατεκυριεῖε τὸν νοῦν μου καὶ ἴσως αὐτὴ ἡ ἰδέα μ' ἐνίσχυον ἐν τῇ ἀποφάσει μου.

Ἦτο περιέργον νὰ ἴδῃ τις πῶς ἡ Παυλίνα ἐγένετο ἀμείσως προσφιλέα καὶ ἀπείριτος τοὺς τρόπους εἰς τὰς πρὸς ἐμὲ σχέσεις τῆς· θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐγνωρίζομεθα ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, τόσον οἱ τρόποι τῆς ἦσαν φυσικοὶ καὶ ἀφελεῖς ὅτε εὐρισκόμεθα μαζύ. Παρεδέχθη ἄνευ οὐδεμιᾶς δυσκολίας νὰ μὲ ὀνομάξῃ Γιλβέρτην, καὶ νὰ τὴν ὀνομαζῶ Παυλίαν· ἐὰν δὲν τὸ παρεδέχετο δὲν θὰ ἤξευρον ἀληθῶς τί ὄνομα νὰ τῇ δώσω.

Εἶχον διατάξει τὴν Πρισιλλίαν νὰ τὴν ὀνομάξῃ δεσποινίδα Μάρα, ἀλλ' ἡ γρακί μου ὑπερέβη δὲν ἐπέισθη εἰς τοῦτο, ἀπεφάσισε μόνον νὰ λέγῃ δεσποινὴ Παυλίνα, ὅτε ἀπετίετο πρὸς αὐτὴν ἢ ὅτε ὠμίλει περὶ αὐτῆς.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο οὕτως, καὶ εὐτυχίστερα ἡμέραι τῆς ζωῆς μου.

Τὴν πρῶταν, τὴν μεσημβριαν, τὸ ἐσπέρας ἤμεθα μαζύ καὶ δὲν ἀπορῶ ὅτι κατέστημεν τὸ ἀντικείμενον ζωηρᾶς περιεργείας ἐκ μέρους τῶν γειτόνων ἐπιθυμούντων νὰ γνωρίσωσι τὰς σχέσεις αὐτῆς μὲ συνέθεον πρὸς τὴν ὠραίαν ταύτην νέαν μεθ' ἧς εὕρισκόμεθα ἀκατακρίτως.

Ταχέως ἐνόησα ὅτι ἡ Παυλίνα ἦτο φῦσει ζωηρὰ καὶ εὐθυμος. Βεβαίως τὰ φυσικὰ ταῦτα προτερήματα δὲν ἠδύναντο ν' ἀνακτήσωσι τόσον ταχέως τὴν ὑπεροχὴν των, ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίζομην νὰ ἴδω ἐντὸς ὀλίγου ἐξαφραξομένην διὰ παντός ἐκ τοῦ βλέμματός τῆς τὴν ἐκκρασίαν τῆς λύπης ἣν τῇ ἐδίδεν ἡ ἀνάμνησις τῶν τραγικῶν ἐπεισοδίων τοῦ παρελθόντος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ζωῶν τι μαιδιάμα ἐρώτιζε τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ εὐθυμοὶ λέξεις ἐξήρχοντο τῶν χειλέων τῆς.

Ὅτε ἐπανῆλθον αἱ διανοητικαὶ τῆς δυνάμεις ἐνόμισα κατὰ πρῶτον ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς συνέθε τὴν προτεραιάν. Ἦμην πεπεισμένος ὅτι κατόπιν θὰ ἐλάμβανε ἀκριβεῖ ἰδέαν τῶν ἐτῶν τῶν παρελθόντων, ἐν τῷ μεταξύ τὰ ἔτη ταῦτα τῇ ἐφαίνοντο ἀμυδρά, ὡσεὶ περικυκλωμένα ἐξ ὁμίχλης, ἦσαν δι' αὐτὴν ὡς ὄνειρα καὶ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ ὄνειρα ταῦτα ἐν πρὸς ἐν ἀπ' ἀρχῆς, ἐνοεῖται δὲ μετὰ πύσης προθυμίας ἐσπευδὸν πρὸς βοήθειαν τῆς μνήμης τῆς.

Συμφώνως ἀπεφεύγομεν νὰ ὑμιλώμεν περὶ τοῦ μίλλοντος, ἀλλ' ἐλέγομεν πολλὰ περὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἐνεθυμῆτο καλῶς τὰ πρῶτα ταῦτα ἔτη, τὸ μνημονικὸν τῆς ἦτο ἐντελές μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐφρονεῖτο ὁ ἀδελφός τῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς

μῆς ἐκείνης εὐρίθη ὡς εἰς σκοτεινὸν νέφος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους ὅπως αἰσθανθῆ ἑαυτὴν ἀσθενῆ εἰς ἀγνωστον δωμάτιον, ὑπὸ τὴν φροντίδα ζήνης ὑπηρετρίκας.

Πολλὰ ἡμέραι παρήλθον πρὶν ἡ Παυλίνα μ' ἐρωτήσῃ τίς ἤμην πρὸς αὐτὴν καθ' ὅν χρόνον διήρκασε τὸ σκότος τοῦτο τῆς διανοίας τῆς.

Ἐσπείραν τινὰ εὐρέθημεν ἐπὶ καταρότου λοφίσκου ἐξ οὗ ἀνεκαλύπτομεν τὴν θαλάσσαν χρυσομένην ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Εἶμεθα σιωπηλοὶ, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ ἰδέαι μας δὲν ἦσαν ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ ὡς θὰ ἦσαν αἱ προφερόμεναι λίξεις ἐνόσω παρετίεοντο αἱ παραδόξαι καὶ ἀόριστοι σχέσεις μας; Ἦτένιζον τὴν δύσιν μέχρις οὗ οἱ ἐρυθροὶ χρωματισμοὶ τῆς ἤρχίζον νὰ ἐξαφραξίζωνται τότε ἐστρεψὰ πρὸς τὴν σύντροφόν μου καὶ εἶδα εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς τῆς τοὺς ἐπ' ἐμοῦ προσηλωμένους ἐκκρασίαν σοβαράν, σχεδὸν τεθλιμμένην.

— Εἰπέτε μοι, λέγει, εἰπέτε μοι, τί θ' ἀνακαλύψω καὶ τί θὰ μάθω, ὅταν ἡ ἀνάμνησις ἐκείνου τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ἐλησμόνησα, μοὶ ἐπανέλθῃ.

Ἐνῶ μοὶ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην οἱ δακτύλοι τῆς ἐπίζον μὲ τὸν δακτύλιον τοῦ γάμου μας, ὅπερ ἔφερε πάντοτε, καθὼς καὶ δεύτερον δακτύλιον ἐξ ἀδάμαντος, ὄντινα ἐκράτει, τὸν πρῶτον ὅνπερ τῇ εἶχον δώσει ὡσάυτως μετὰ τοῦ γαμηλίου, ἀλλὰ ποτὶ δὲν μὲ ἠρώτησε πόθεν προήρχετο.

— Νομίζεις, Παυλίνα, τῇ εἶπον, ὅτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος θὰ σοὶ ἐπανέλθῃ;

— Τὸ ἐλπίζω, ἀλλ' ἄρα γε πρέπει νὰ ἐπιθυμῶ τοῦτο; Εἰπέτε μοι, θὰ γίνῃ πρόξενος χαρᾶς ἢ λύπης;

— Ποῖος δύναται νὰ τὸ εἴπῃ; ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη εἶναι πάντοτε μεμιγμένα.

Ἐστῆναξέ καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κατὰ γῆς, εἴπειτα μὲ ἠτένισε λέγουσα·

— Εἰπέτε μοι πότε καὶ πῶς συνεδέθητε πρὸς ἐμὲ; εἰπέτε μοι διακτὶ ἐλάβετε μέρος εἰς τὰ ὄνειρά μου;

— Ἦμην πλησίον σου ὅτε ἠσθῆνηςας.

— Ὅτε ἐξηγέσθην τοῦ μακροῦ ὕπνου πῶς ἔτυχε νὰ εὕρω τὴν ὑπηρετρίαν σας πλησίον τῆς κλίνης μου;

— Ὁ θεὸς σου σὲ ἔθεσεν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ ὑπεσχέθην νὰ φροντίσω περὶ σοῦ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του.

— Καὶ δὲν θὰ ἐκάνεθην ποτὶ πλέον, ἐτιμωρήθη διὰ τὸ ἐγκλημά του, διότι ἔμενον ἐκεῖ ἐνῶ ἐδολοφόνησαν τὸ ἀτυχές παιδίον.

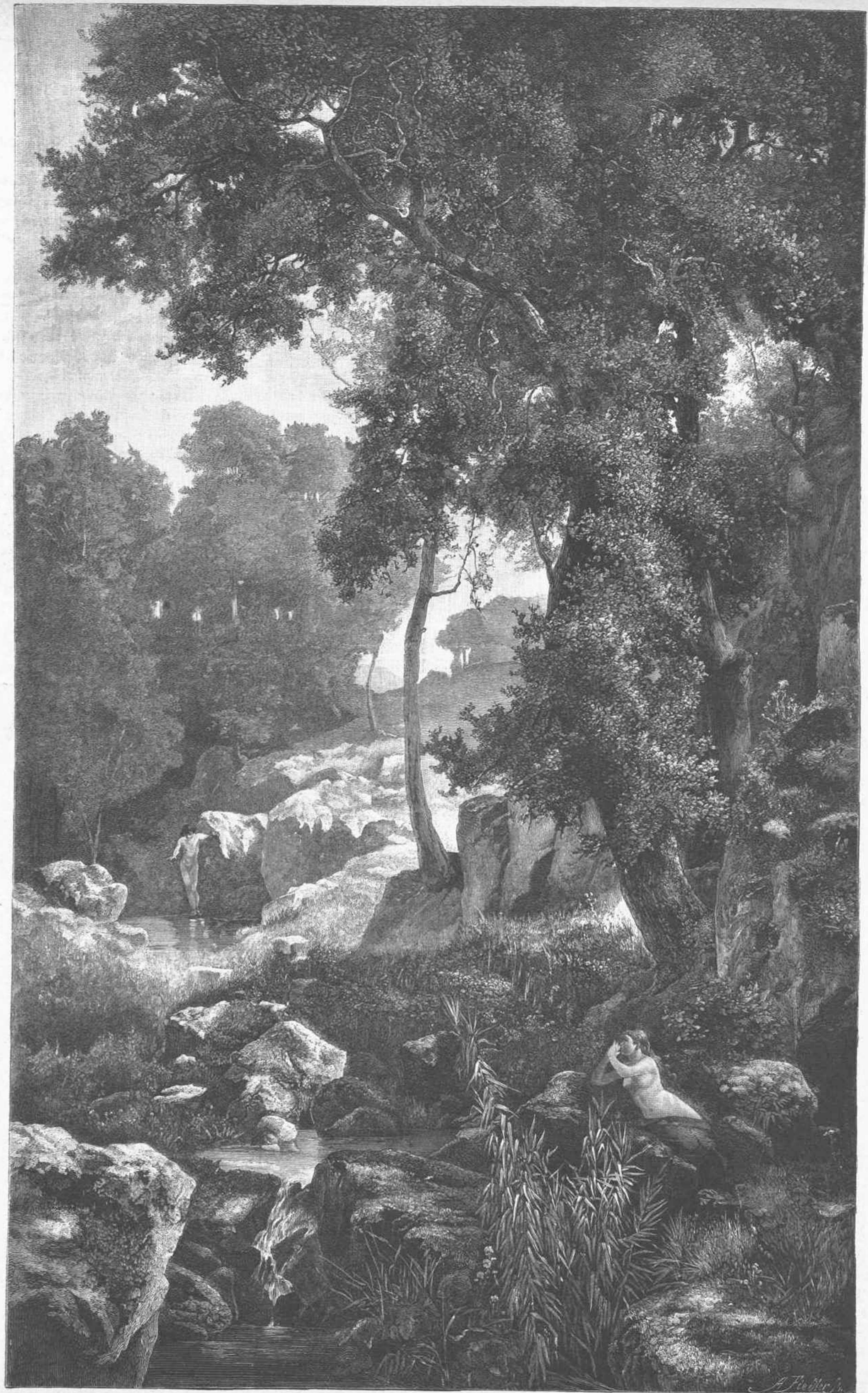
Ἐθεσε τὴν χεῖρα τῆς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὡς θέλουσα νὰ ἐκδιώξῃ τὴν εἰκόνα ἣτις παρουσιαζέτο ἐμπροσθέν τῆς.

— Παυλίνα, τῇ λέγω διὰ νὰ δώσω ἄλλην τροπὴν εἰς τὰς ἰδέας τῆς, εἰπέ μοι πῶς σοὶ ἐφάνη εἰς τὰ ὄνειρά σου; τί ὄνειρεύθησιν περὶ ἐμοῦ;

Ἐνετριγιάσαν, «Εἰς τὰ ὄνειρά μου!» εἶπεν — Εὐρέθησιν πλησίον μου, εἰς τὸ δωμάτιον μάλιστα τοῦ ἐγκλημάτος καὶ εἶδες τὸ ἐγκλημα, βεβαίως ὅμως δὲν συνέθε τοῦτο.

— Καὶ εἴπειτα;

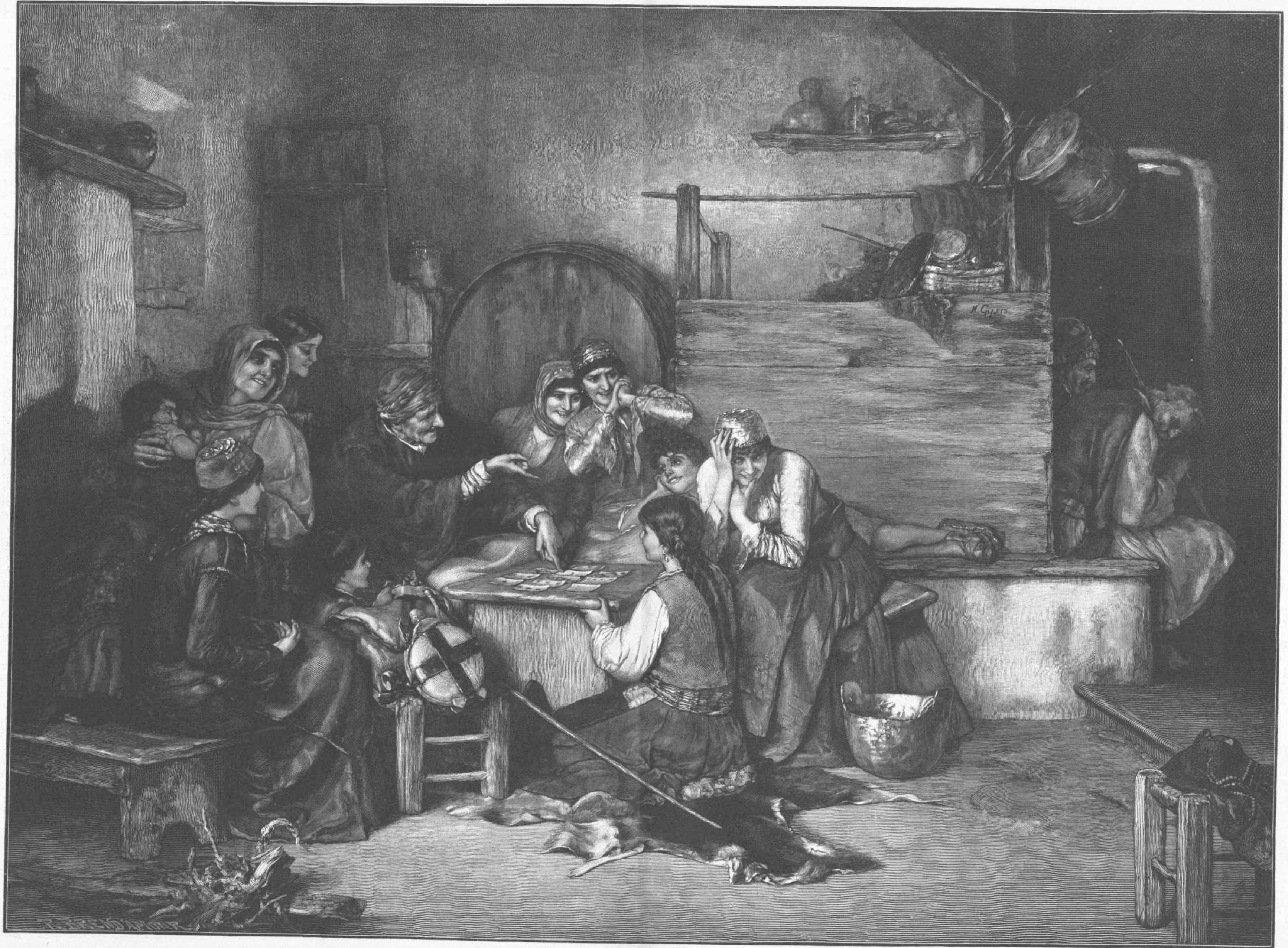
(Ἐπειτα τὸ τέλος).

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣ.
(Εικὼν Ν. Γύζη)

ΗΧΩ ΚΑΙ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

(Εικόνα Ε. ΚΑΝΟΛΑΟΥ)

Σελ. 5.

Ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ ὁ διαπρεπὴς καλλιτέχνης ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὸν γνωστὸν μῦθον τοῦ Ναρκίσσου καὶ τῆς νύμφης Ἴχθους. Ὡς σηματογραφίαν δὲ τῆς εἰκόνας τοῦ ἐξελέξατο μίαν τῶν ὠραίων ἐκείνων τῆς Ἰταλίας τοποθεσιῶν, ἐνθα τὸ ἄγγιον τῆς φύσεως τοσοῦτον ἀμνημονίως συνδιαζέται πρὸς τὸ γλυκὺ τοῦ μεσημερινοῦ κλίματος. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὤψηλά καὶ ἀπότομα ὄρη, ἐφ' ὧν φέρονται ἀγριαὶ θρύες, κατώθεν βυαεὶ σχηματίζων καταρράκτας. Μακρόθεν ἔρχεται ὁ Νάρκισσος, ὅστις κεικοπικῶς ἐκ τῆς θήρας, ἵσταται παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ βύκακος καὶ βλέπων τὴν ἴδιαν αὐτοῦ μορφήν ἐν τῷ ὕδατι μὴνι ἐκθαμβῶς ἐπὶ τῇ καλλονῇ αὐτοῦ. Ἄλλ' ἰννοεῖται ὅτι εἰς τοιοῦτον ἔρωτα δὲν ὑπάρχει ἀνταπόδοσις καὶ ὁ Νάρκισσος τήκεται καὶ φθίνει μέγχις οὐ οἱ εὐσπλαγχνοὶ θεοὶ τὸν μεταβάλλουσιν εἰς τὸ χαρίεν ἄνθος, τὸ ὅποιον φέρει ἐκτοσε τὸ ὄνομά του. Λίαν ἐντέχνως παρίστηεν ὁ ζωγράφος τὴν ἡγῶν, τὴν ἀκουσμένην ἐν τῷ μέσῳ τῶν φαργγῶν ἐκείνων διὰ τῆς νύμφης Ἴχθους, ἧτις διακρίγεται ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν Νάρκισσον ἔρωτος. Ὁ χρωματισμὸς τῆς εἰκόνας εἰσι εἰς ἄκρον ἐπιτυχίης, διότι ἀναμιμνήσκει τῷ θεατῇ τὴν γαληνιακὴν ἐκείνην ὥραν τῆς μεσημερίας ἐν Ἰταλίᾳ τὴν τοσοῦτον μυστηριώδη εἰς τὰ δάση καὶ παρὰ τοὺς βύκακας, ὧν τὰ διαυγῆ ὕδατα ἐκλύουσιν εἰς δροσερὰν λουτρόν.

Ὁ καλλιτέχνης ἐξετέλεσεν ἤδη καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα ἀξία λόγου, ὡς τὴν «Ἰριγένειαν ἐν τῇ παραλίᾳ» τὴν «Κασσάνδραν» τὴν «Ἀντιγόνην». Τὸ καλλίτερον δὲ ὅλων τῶν ἔργων τοῦ εἰσι ἡ εἰκὼν τῆς «Σαπρούς» ἣν ἤδη πρὸ ἐτῶν παρέθηκεν ὁ «Ἐσπερος».

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣ

(Εικόνα Ν. ΓΥΖΗ)

Σελ. 8-9.

Μετ' ἔθνικῆς ὑπερηφάνειας παραθέτομεν ἐν ταῦθα μίαν τῶν καλλιτέρων εἰκόνων τοῦ ἡμετέρου ζωγράφου κ. Ν. Γύζη, τοῦ διαμένοντος ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας καὶ γνωστοῦ ἤδη οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ, ἐνθα τὰ ἔργα αὐτοῦ θαυμάζονται ὑπὸ τῶν ἐιδικῶν. Ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν χρῆζει ἐπεξηγήσεως· εἰσι τοσοῦτον ζωηρὰ ἡ παράστασις, ὥστε ἀμέσως ἰννοεῖ τις τί ἠθέλησεν ὁ καλλιτέχνης νὰ παραστήσῃ. Τὰ πάντα εἰσὶν ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου ἐιλημμένα, ὡς καὶ τὰ τελευταῖα σεαυτοῦ τοῦ δωματίου ἡ στάσις τῶν διαφόρων προσώπων εἰσι φυσικαὶ ἀτάξαι, ὡς καὶ ἡ ἐκφρασις αὐτῶν. Χαίρομεν ἀλλοθὺς ὁσαύτως παρουσιάζεται περίστασις ν' ἀναφίρωμεν ἔργα δημογῶν ἡμῶν καλλιτεχνῶν, καὶ προθύμως πάντοτε ὁ «Ἐσπερος» θέλει παρακολουθεῖ πάσαν πρόσδον καὶ ἀνάπτυξιν εἰς τὰ ὠραῖα τέχναι ἐν τῇ ἡμετέρῃ πατρίδι.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΑΓΓΑΙΑ.

ἘΡΠΙ τὰ τέλη Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, ὅτε τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον παύει τὰς ἐργασίας του, ἀρχεται ἡ νεκρὰ ἐποχὴ τῆς πολιτικῆς καὶ οἱ ἐκδότης τῶν μεγάλων ἡμερησίων φύλλον ἐφίσκονται πολλὰκις ἐν ἀμνημονίᾳ, πὼς νὰ πληρώσωσι τὰς ἀπεράντους στήλας τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν. Ἰδίως δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1888 ἡ ἀμνημονία ὑπῆρξε μεγάλῃ ἐν τοῖς γράμμασι τοῦ «Ἡμερησίου Ἐπιγράφων» τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἀρχισυντάκτης συνεκάλεσεν ἐν τῇ ἀπορίᾳ του πάντας τοὺς βοηθοὺς του ἐν μεγάλῳ συμβουλίῳ καὶ ἐζήτησε τὴν γνώμην τῶν ἑκάστου ἐπρότεινέ τι, ὁ μὲν προτάθη νὰ γράψῃ ἀνυπερκατον δράμα, ἑπισυμβάν δ' ἔθεν ἐν μέσῳ τοῦ Λονδίνου, ὅπερ ἤθελε πληρώσει πολλὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος, ἄλλος πάλιν ἐξέφερεν ἐπίρρην γνώμην. Ἄλλ' ὅλοι καὶ γνώμῃ ἀπερίφραστον ὡς περιττὴν καὶ ἡ συνέλευσις ἐκινδύνευε νὰ διαλυθῇ ἕνευ ἀποτελέσματος, ὅτε εἰς τὸν νεωτέρων συντακτῶν ἐποιήσατο πρότασιν, γενομένην καμψηφαί ἀποδεικτὴν.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ἐκδοθῆ βιβλίον πρωτότυπον καὶ παράδοξον, ἐν ᾧ μία Κυρία ἡ Κυρία Καίρεδ, ἔθεσε τὸ ζήτημα, ἄν ὁ γάμος εἰσι ἐσφαλμένον τι ἦ ἔχη. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Ἡμερησίῳ Ἐπιγράφων» ἑκτενὲς ἄρθρον, δι' οὗ προσεκαλοῦντο οἱ ἀναγνώσταί αὐτοῦ ν' ἀποφανθῶσιν. Οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου, καὶ ἐν γένει οἱ Ἀγγλοὶ ὅλοι μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐπελήφθησαν τοῦ ζητήματος. Ἀπανταί οἱ δυστυχεῖς σύζυγοι καὶ αἱ δυστυχεῖς σύζυγοι τοῦ βρετανικοῦ κράτους ὕψωσαν τὴν φωνήν των, κατάρρωμενοι τὴν τυραννίαν τοῦ γάμου· οἱ εὐδαίμονες σύζυγοι καὶ ἰδίως οἱ νέονμοροι καὶ ὅλοι οἱ ἐρημέριοι καὶ ἱερεῖς ἀνέλαθον τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ γάμου, ὥστε θεινὸς ἐξερρήγη μεταξὺ τῶν ἀντιφρονούντων ὁ ἀγὼν. Ὁ σκοπὸς τῆς Ἐφημερίδος ἐπετεύχθη, καὶ εἰ στήλας αὐτῆς ἐπληροῦντο καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀτελευτήτων, πραγματευομένων περὶ τῆς σπουδαίας ταῦτης ὑποθέσεως, οἱ δὲ εὐτυχεῖς αὐτῆς συντάκται, κατορθώσαντες τὸ ποθεύμενον, ἀνέπνεον ἐλευθέρως. Ἐπὶ ἐπτά ὅλας ἐβδομάδας ἐξηκολούθησαν οἱ ἐν τῇ ἐφημερίδῃ οὗτοι διαπληκτισμοὶ, μέγχις οὐ ὁ διευθύνων τὸ φύλλον, ἰννοήσας ὅτι τὸ κοινὸν αὐτοῦ ἱεραρχῆται πλέον, ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ πέρασ εἰς τὴν ἀσπειρότητα ταύτην, ἔκλεισε δὲ τὴν συζητήσιν δι' ἄρθρου ἐμβαθεστάτου, τὸ ὅποιον ἦτο σπουδαιότερον ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δημοσιευθέντων. Ἡ σύνταξις τῆς ἐφημερίδος ἔλαβε καθ' ὅλον τὸ διάστημα καθ' ὃ διήρκεσεν ἡ διαμάχη ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς, εἰκοσι καὶ ἐπτά χιλιάδας ἐπιστολάς ὧν εἰ πλείστα καταδικάζουσι τὸν θεσμόν τοῦ γάμου! Ἐνόησαν, ὅτι οἱ φιλελεύθεροι κάτοικοι τῆς Ἀγγλίας ἐπελήφθησαν προθύμως τῆς ἐκκληρίας ταύτης, ὡς εἰπωσὶ πολλὰ κατὰ τὸν θεσμόν τοῦ γάμου, οὐδεὶς ὅμως διανοήθη ποτὲ νὰ προτείνῃ τὴν κατάρρησιν αὐτοῦ, ὅπως τὴν ἰννοεῖ ἡ κυρία Καίρεδ. Ὅτι ὅμως εἰσι παράδοξον καὶ παράγει εἰς τὸ ζήτημα ὅλος ἡ ἀγγλικὸν ἔθνος, εἰσι ὅτι ὁ κατὰ τὸν γάμου πόλεμος ἐκνήρθη ὑπὸ γυναικῶν ὑπάρχοντων καὶ

ὅτι τὰ πλείστα τῶν ἄρθρων, τῶν ἡμετέρας κατὰ τοῦ γάμου ἐκφραζομένων, εἰσι γεγραμμένα ὑπὸ γυναικῶν. Δὲν παρέχει τοῦτο τὴν ὑπόθεσιν ὅτι αἱ δυστυχεῖς Ἀγγλίδες κατέχουσι τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὡς αἱ μιλανναίαι αὐτῶν συναδέλφοι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μιסיαιποῦ ἢ τοῦ Μισούρη ποταμοῦ! Νομίζομεν ὅτι ἡ Κυρία Καίρεδ δὲν προσέφερε μεγάλῃν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ φύλλον τῆς ἀνεπαντίας δι' ἐκ τῆς συγγραφῆς τῆς ἔθεσε ὑπὸ κακῶν φάσι τῆς γυναικῆς ἐν γένει, ἰδίως δὲ τὰς Ἀγγλίδας. Ἀρ' οὐ ἦδη πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου, ὑπερτεροῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς στατιστικῶς ἀποδεικνύεται, αἱ ἄρκαμοι γυναικῆς κατὰ ἡμισυ ἐκατομύριον τὰς ἐγγάμους, φόβος εἰσι μὴ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ βιβλίου ἡ ἀναλογία αὕτη καταστῇ ἔτι ἐκαυλισθητοτέρη.

Ἰσότης καὶ ἀνεξαρτησία, αὐτὰ εἰσι αἱ πρόται βάσεις, ἐφ' ὧν ζῆτοῦσιν αἱ Ἀγγλίδες νὰ στηρίζεται ὁ γάμος, καὶ πράγματι, ἐὰν ἐξετάσωμεν ἐπισταθμῶς τὰς σύζυγας ἐν Ἀγγλίᾳ σχέσεις βλέπομεν ἐπικαρτοῦσιν ἐν αὐταῖς τὴν ἐλευθερίαν. Οἱ Ἀγγλοὶ λέγονται ἐγρωσται, καὶ ὅμως πρὸς τὰς σύζυγους των εἰσι ἰπποτικώτατοι. Ἀλλοιόμενον εἰσι τὸν σύζυγον ἐκείνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ καθήκοντα τῆς σύζυγου του ἐν τῇ οἰκογενίᾳ, εἴτε ὡς πρὸς τὸ μαγειρεῖν, εἴτε ὡς πρὸς τὸ ἐπιτηδεύειν τῶν μικρῶν παιδιῶν! Τοῦτο γίνεται ἰδίως καταρνεῖς εἰς τὴν κατωτέραν τῶν πολιτῶν τάξιν.

Αἱ μεσαικαὶ τάξεις ἔχουσι ἀλλόκοτον ἰδέαν περὶ τῶν καθήκοντων τῆς γυναικῆς. Μὲ τὸν τίτλον τῆς Κυρίας (Lady) ἀποκτᾶ καὶ ὁ σύζυγος τοῦ πτωχοτέρου χαρτοπόλου τὸ δικαίωμα, τὸ ὅποιον ἔχει ὁ σύζυγος ἐκατομυριούχου τραπεζίτου. Ἀρκεῖ ν' ἀναγνώσῃ τις τὸ κλασικὸν μυθιστόρημα τοῦ Γόλδσμιθ «Ὁ ἐρημέριος τοῦ Οὐέικ-φηλδ», ὅπως ἰννοήσῃ ποῖον βίον ὄνειρεύονται ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ γυναικῆς τῆς μεσαικῆς τάξεως. Ἐν τῷ μαγειρείῳ δὲν φαίνεται, ἡ γυνή, διότι τὸ πῦρ τῆς ἐστίας καταστρέφει τὸ χροῖμα τοῦ προσώπου. Τὸ βράχιον ἀφανίζει τὰς χεῖρας καὶ ἁλοεῖ τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ ἐπιτηδεύσιν τῶν μικρῶν παιδῶν εἰσι ἐργασία μὴ ἀμειβούσα εἰς ἐμβεβῆθ γυναικία, καὶ ἐν γένει ὅλας οἱ οικιακαὶ ἐργασίαι ἐχουσι τι τὸ πρόστυχον καὶ ἐξευτελιστικόν. Τοιαῦτα εἰσι αἱ ἰδέαι αἱ ἐπικαρτοῦσαι εἰς τὰς γυναικῆς τῆς μεσαικῆς τάξεως.

Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι αἱ θυγατέρες μιμουῦνται τὸ παραδειγμα τῆς μητρῆς· διὸ καὶ βλέπομεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὰς νεάνιδας ζητοῦσας ὅτι, πρωτότυπον, ὅτι, παρὰδοξον, ὅτι, δυνάμενον νὰ ἐρελεύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων. Τὴν πρωτοτυπίαν ταύτην ζητοῦσιν οὐ μόνον εἰς τὴν ἐνδομακίαν, εἰς τὴν δικαστικὴν τῆς κόμης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν συμπεριφορᾶν, εἰς τὴν ὑμιλίαν εἰς τὴν συναναστροφῆν.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἄρθρων τῶν γραφέντων ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος ὑπῆρχεν ἐν γεγραμμένον ὑπὸ ἀνδρός, ὅστις διετίθειτο ὅτι ὅταν οἱ σύζυγοι ἔχουσι τέκνον ὀφείλουσι νὰ ὑπομένωσι τὸν ζυγόν τοῦ γάμου, ὅσον ἀφόρητος καὶ ἂν ἦναι οὗτος. Ὁ ἀρβρογράφος ὡμολόγη, ὅτι ἔχει σύζυγον ἰδιότροπον ὅσον γίνεται, καὶ ὅμως ὑπέμεινε ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς χείρι τοῦ τέκνου του, καὶ τοῦτο ὅπως διατηρησάται εἰς

ΕΙΣ ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΑΝ ΝΕΑΝΙΔΑ

Μοὶ εἶπον χθὲς—ἀπέθανεν... Καὶ ἔστιν μόλις πνέων: Ὡς παις ἐμβλέψας φάντασμα Ἐμπρὸς τὸν φοικαλέον. Ὅ νούς μου τρέμων ἔδυγε Μὲ τὴν πληγὴν μαζῆ...

Καὶ μάτην ἡ καρδιά μου Γοργᾶ, κρυφᾷ νύχθῃ! «Ἀς» εἶναι τοῦτο, Πλάστα μου, Ἀπάτη, πλάνη, μῦθος! Μὲ εἶπον πάλιν κ' ἴκουσα: — Ἡ Θάλασσα δὲν ζῆ.

Δὲν ζῆ... λοιπὸν ἀπέθανεν; Ἐκείνη, τί; Ἐκείνη, Ἐκείνη τοῦ προσώπου τῆς Τάκτινοβόλα κόρια; Ἐκείνη οἱ ἀστερόεντες Δὲν ζῶσιν ὀφθαλμοῖ;

Καὶ μοῖρα τίς παμμέλαινα Τοιοῦτον νὰ συνθλάσῃ Χρουσοῦν θαλλὸν ἐτόλμισε Χορὴ νὰ διελιάσῃ; Εἰς τῆς ψυχῆς τὴν αὐίσσον Πνευγατὲ γογγυμοί...

Ἄλλ' ἂν, ἂν αὕτη ἔσθυσέ, Τίς τώρα θέλει ζῆσει, Καὶ χάριν τίνοῦ ὁ Θεός; Τὸ ἔαρ θὰ κρατήσῃ Τὰ ἄστρα καὶ τὸν ἥλιον Τὰς τέφρας, τὴν στοργὴν;

Ἀπέθανεν... ἀδύνατον! Ἐκεῖ εἰς ἐκκλησίαν, Εἰς θέατρον, εἰς αἰθούσαν Θὰ ἴδω τὴν γλυκείαν, Θὰ ἴδω τοῦ προσώπου τῆς Τὴν δροσερᾶν αὐγὴν.

Ἀπέθανεν... ἀδύνατον! Δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου! — Καὶ ὅμως εἰς τὸ στήθος μου Ἀκούω τοὺς παλμούς μου, Καθὸς κτυπᾷ τὸ σῆματῶν Εἰς ἐλευσιν νεκροῦ.

Πομφόλυξ, τὰ οὐράνια Ἐδῶ ἀντανακλάσῃ, Στιγμῆν ἔφην εὐχαρίας. Καὶ ἔδυσε πετώσα Εἰς τὰ πικρὰ βασίλεια Τῆς λάθης τοῦ νεροῦ!

Ἀπῆλθε, ναί, ἀπέθανεν... Καὶ μάτην θὰ ζήτησω Μὲ ὄμμα ἀνήσχα Ἐκείνην ν' ἀπαντήσω, Ἢτις καὶ χθὲς ἀνέθαλλεν Ὡς ἔαρ ἀνθρώρα!

Πότε τ' ἀθῦματ' ἀφῆσε, Καὶ πότε ἐνυμφεῖθ, Καὶ πότε μῆτηρ ἔγεινε Καὶ ἀφῆνε—ἐκδουέθη, Κ' ἐκλείσθη εἰς τὰ χρώματα Ἀτάραχος, νεκρά!

Ποῖν ἐννοήσει ὑπαρξίν Εἰς γῆν ψυχρὴν ἐτάφῃ, Κ' ἐπάνω εἰς ἐν μαρομαρον «Ὡδε κοιμᾷτ'» ἐγγραφή, Καὶ ὅλα ἐτελείωσαν, Καὶ κόσμος καὶ ζωή...

Δὲν ἦτο λοιπὸν φάντασμα, Καὶ ὀπτασία, ἦτις Παροῦθεν, ὡς παρέρχεται Ἐμφρὸς ἀστραπῆς, Κ' ἡμῶν τὴν μνήμην ἔσχισεν, Ὡς νέφ' ἡ ἀστραπὴ;

Καὶ ἦδη τίς παροῦσος, Τίς λόγος θὰ ἰσχύσῃ Τὸ δάκρυ ἀπὸ τ' ὄμμα σου, Ὡ μῦθε, νὰ στοργίσῃ! Τὸ τραῦμα πὼς θὰ φέρετε Ἢμεῖς, ὄντ' ἀδελφά;

Ὡ θλίψις! δὲν γνωρίζετε Ὅτ' εἰς τὸ μνήμα κείται, Ἐνὸς αὐτὴν φαντάζεσθε Φαῖδρά ὅτι κινεῖται, Καὶ νύμφη ἔτι φέρεται Καὶ χαίρει καὶ τραφᾷ!

Ὡ φοικίη! ἂν ἀκούσῃτε Φωνὴν τινε κρυφίαν, Ἄν αισθανθῆτε πτέρυγα Ἐπάνω σασι ταχείαν, Τῆς ἀδελφῆς τὸ φάντασμα Σὰς παρακολουθεῖ...

Πὼς νὰ μὴν ἦναι κάλλιστος Ὁ οὐρανὸς καὶ θεῖος, Ἀφ' οὗ τὰ κάλλιστ' ἀνθη μας Ἀρτάζει αἰωνίως, Καὶ μὲ αὐτὰ στολιζέται Καὶ ἑναστρὸς ἀνθεῖ;

Πλὴν τάχα θὰ σὲ ἴδωμεν, Ὡ θάλασσα, καὶ πάλιν, Εἰς τὴν γλαυκίην θὰ ἔλθωμεν, Ὡ οὐρανέ, ἀγκάλην, Ἐκείνην ν' ἀναβλέψωμεν; Ὡ ποιοὶ δισταγμοὶ!...

Συντρίψου εἰς τὰς χεῖράς μου Γραφίς μου χαλυδόνην! Ὅτ' ἡ ψυχὴ αισθάνεται Ἢ γλῶσσά σου δὲν χύνει, Πλὴν ἔπεα παρατόνα Καὶ ἄσθενῆ ἐμεῖ.

Καὶ σύ, ὄχρον φθινόπωρον, Ὡ πένθος τοῦ ἀπειρου, Εἰς τῆς θαλαείας πένθμιον Τὰ χρώματα ἔγειρον! Σὲ ἐλεγείων ἔγραψεν Ἡ Φύσις δι' αὐτῆν.

Καὶ μὲ τὰ μαραμμένα σου, Ὡ δάκρυά σου φύλλα, Ἐπάνω εἰς τὸ μνήμα τῆς Χρουσοῦν ἐν στέφος κύμα, Καὶ θρήνει νεκρὸν ἀγγέλον, Καὶ κόρην λατρευτῆν.

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

(μετὰ εἰκόνας)

Ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἑδρα τῶν Σελευκιδῶν ἐν Συρίᾳ, ἡ διασημότερα τῶν δεκάτῃ πόλεων τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, τῶν ἰδρυθεισῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου Νικάνορος εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν 22 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Μεσογείου παρὰ τὸν Ὀρόντην ποταμὸν ἐν θέσει γραμμωτάτῃ καὶ εὐφορωτάτῃ. Κατὰ τὴν ἰδρύσιν αὐτῆς (300 πρὸ Χρ.) ἡ Ἀντιόχεια ἐκατοικήθη διὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γειτονικῆς πόλεως Ἀντιγονείας. Ὡς ἑδρα τῶν Σελευκιδῶν ἡ Ἀντιόχεια ἔλαβε ταχέως μεγάλην ἀνάπτυξιν, ὥστε κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατὰκτησιν αὐτῆς συνέκειτο ἐκ τεσσάρων οὕτως εἰπεῖν πόλεων (Τετράπολις), ὧν ἐκάστη περιβαλλετο ὑπὸ ἰδίου τείχους· καὶ αἱ τέσσαρες δὲ πόλεις περιελαμβάνοντο ἐντὸς μεγάλου περιτειγίσματος. Ἐπιμεγαλειτέραν σημασίαν ἐκτήσατο ἡ Ἀντιόχεια ἐπὶ Ῥωμαίων ὡς ἑδρα τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Συρίας καὶ ὡς κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Οἱ Ἕλληνες ὀνόμαζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῆς Ἀντιόχειαν. Μέχρι τῆς μεταφορᾶς τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐτῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν διετέλει ἡ Ἀντιόχεια μετὰ τῆς Ῥώμης καὶ Ἀλεξανδρείας ἡ τρίτη μητρόπολις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους. Ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν κτιρίων, τὰ ὑποῖα ἐκόσμουσαν τὴν πόλιν, τὰ διασημότερα ἦσαν τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, ὃ ναὸς τοῦ Διός, τὸ θέατρον, τὸ ἀμφιθέατρον, τὰ λουτρά καὶ οἱ δημόσιοι περιπατοί, πρὸς δὲ καὶ τὰ ὑδραγωγεία. Αἱ δὲ κεντρικώτεροι ὁδοὶ τῆς πόλεως διασταυρούμεναι περιεβλάλλοντο ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὑπὸ ἐστεγασμένων στοῶν.

Ἐπικειλημένως ὑπῆσθη ἡ πόλις θεικῶς ἐκ σεισμῶν καταστροφῆς, ἰδίως τῷ 148 πρὸ Χρ. καὶ τῷ 41, 54 καὶ 115, 341 μετὰ Χρ. ἀλλ' ἐκάστοτε ὑψούτο μεγαλοπρεπέστερα μετὰ τὴν καταστροφὴν. Ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐσχηματίσθη ἡ πρώτη χριστιανικὴ κοινότης, καὶ ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον οἱ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύοντες ὀνομάσθησαν Χριστιανοί. Ἡ πρώτη αὕτη Χριστιανικὴ κοινότης, ἧς ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος ὑπῆρξεν ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, μεγάλην ἐξήσκησεν ἐπιρροὴν ἐπὶ ὅλων τῶν κοινοτήτων τῆς Ἀνατο-

ΣΥΡΥ. ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ.

λῆς. Ἀπὸ τοῦ 252 — 380 συνήλθον ἐν Ἀντιοχείᾳ δέκα ἐκκλησιαστικοὶ Σύνοδοι, δι' ὧν μεταξύ ἄλλων ἀπεφασίσθη, ὅτι ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας νὰ κατέχη τὴν τετάρτην θέσιν μεταξύ τῶν πέντε Πατριάρχων τῆς Χριστιανικῆς. Ἡ θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἀντιοχείας ἦτο ἐν τῶν μεγαλειτέρων ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων ὅλων τῶν αἰώνων· ἐξ αὐτῆς ἐξῆλθον οἱ διαπρεπέστεροι θεολόγοι, ἐν οἷς καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ἐν ἔτει 540 ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Χοσρόης κατέστρεψεν ἐκ βάθρων τὴν πόλιν, τὴν μόλις ἐκ θειοῦ ἀνακύψασαν σεισμοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστιανὸς ἀνήγειρεν αὐτὴν πάλιν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Θεούπολις», ἀλλ' ἡ ἀκμὴ τῆς εἶχε περιέλθει ἀνεπιστρέπτῃ. Συμπεριληφθεῖσα κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα εἰς τὸ Βυζαντινὸν κράτος, ἡ Ἀντιόχεια περιέπεσε ἐν ἔτει 1084 εἰς χεῖρας τῶν Σαρρακηνῶν. Οἱ Σταυροφόροι ἐκυριεύσαν αὐτὴν τῷ 1098 μετὰ μακρὰν πολιορκίαν, ὃ δὲ Νορμαννὸς Βοεμόνδος ἰδρύσει τὴν ἡγεμονίαν τῆς

Ἀντιοχείας, ἧτις ἔμεινε εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ μέχρι τοῦ 1268, ὅτε ὁ σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου Βεβάρς κατέκτησεν αὐτήν, ἀφ' οὗ ἐντελῶς τὴν κατέστρεψεν. Ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Αἰγυπτίων περιήλθεν ἡ Ἀντιόχεια, τῷ 1516 εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων οἱτινες κατέχουσιν αὐτὴν μέχρι σήμερον.

Τώρα ἡ ἄλλοτε πλοισία καὶ μεγαλοπρεπὴς Ἀντιόχεια εἶναι ἐλεεινὴ κωμόπολις μὲ στενὰ καὶ ἀκαθάρτους ὁδοὺς καὶ μὲ πενιχρὰς οἰκίας. Τὰ κολοσσαῖα εἰρήπια τῶν μεγάλων τῆς πόλεως τειχῶν ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν καταπληκτικὴν. Μέρη τῶν τειχῶν τούτων παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Οἱ κάτοικοι ἀνέρχονται σήμερον εἰς 6—7 χιλιάδας, εἶναι δὲ τὸ πλεῖστον Τούρκοι καὶ Ἀραβεῖς χριστιανοὶ διακείμενοι ἐνταῦθα ὀλιγιστοί. Ὁ σίτος, τὸ ἐλαιὸν καὶ ἡ μέταλλα εἶναι τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς πόλεως ταύτης, ἧς τὸ ἐμπόριον κατέπεσε σχεδὸν ἐντελῶς, περιορισμένον δὲ εἰς μικρὰς ἐπιτοπίους συναλλαγὰς.

Ἡ ἄλλοτε σημασία τῆς Ἀντιοχείας δὲν προήρχετο μόνον ἐκ τῆς σπουδαίας θεολογικῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀκμάζοντος τῆς πόλεως ἐμπορίου, τὸ ὅποιον βαθμῆδον κατέπεσε, λαθόντος ἄλλην διεύθυνσιν ἐνεκα τῆς ἀναπτύξεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας.

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

ΤΟ ΑΣΜΑ.

ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ
ΕΝ Τῆ ΕΘΝΙΚῆ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῆ ΤΩΝ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΜΕΓΑΛΑΙ γίνονται κατ' ἔτος βελτιώσεις ἐν τῇ ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων, ἃν καὶ ἡ σημερινὴ γαλλικὴ Κυβέρνησις γλίσχως μόνον ἐπιχορηγῆι τὰ μέσα ὑπὲρ τοῦ σπουδαίου τούτου ἐπιστημονικοῦ ἰδρύματος.

Ἐσχάτως παρεσκευάσθη μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας ἡ μεγάλη αἴθουσα ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, ἐν ᾗ ἐπιτρέπεται ἡ μελέτη τῶν διαφόρων χειρογράφων ἐν τοῖσι ὁμοῦς ἡ χωρὸς ἐν τῇ αἴθουσῃ δὲν εἶναι ἐπαρκῆς πρὸς τοποθέτησιν ὄλων τῶν χειρογράφων· διὸ καὶ ἐτοποθετήθησαν ταῦτα ἐν μικροτέροις δωματίοις συνεχομένοις πρὸς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Αἱ ὄλαι συλλογαὶ τοῦ τμήματος τούτου περιλαμβάνουσι 95—100 χιλιάδων τόμων διηρημένον εἰς μικρὰ τμήματα (fonds). Ἐκαστον τῶν τμημάτων τούτων περιλαμβάνει τὰ χειρόγραφα, τὰ γεγραμμένα ἐν μῆ καὶ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ.

Τὸ ἀνατολικὸν τμήμα περιεῖχε 19 χιλιάδας τόμων, καὶ ἔχει ὑποδιαίρεσιν, ἐν αἷς ἀνήκουσι τὰ ἑβραϊκά χειρόγραφα, τὰ σαρματικὰ, τὰ συριακά, αἰθιοπικὰ, κοπτικὰ, ἀρμενικὰ, γεωργικὰ, ἀραβικὰ, περσικὰ, τουρκικὰ, ἰνδικὰ, βερβερικὰ, σασκριντικὰ, ταμουλικὰ, καναρικὰ, παλικὰ, σιαμικὰ, βιρκανικὰ, τιβετικὰ, μαλαικικὰ, σινικὰ καὶ τέλος καὶ τοὺς αἰγυπτιακοὺς παπύρους. Πρὸς τὸ τμήμα τοῦτο συνεχῆται ἡ συλλογὴ τῶν γάλλων συγγραφέων, τῶν γραφάντων περὶ τῶν διαφόρων τούτων ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Συνέχονται πρὸς τὸ τμήμα τοῦτο αἱ μεταφράσεις διαφόρων συγγραμμάτων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ λίαν περὶ ἄρχαι ἕως ἀνωτέρου τῆς Κορέας, τὰ ὁποῖα πρὸ 25 ἐτῶν ἐδωρήσαντο τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ ὁ Γάλλος ναύαρχος Ρόζης.

Τὰ ἑλληνικὰ χειρόγραφα συμποσύνται εἰς 4700 τόμους, τὰ λατινικὰ εἰς 20—22 χιλιάδων τόμων καὶ τὰ Γαλλικὰ εἰς 30 χιλιάδας.

Τὸ τμήμα τὸ περιλαμβάνον τὰ χειρόγραφα εἰς νεωτέραις γλώσσαις ἔχει 300 τόμους καὶ συνίσταται ἐκ χειρογράφων ἰταλικῶν, ἰσπανικῶν, πορτογαλικῶν, γερμανικῶν, ἰλλανδικῶν, ἀγγλικῶν, σκανδιναβικῶν, κελτικῶν, σλαβικῶν, βλαχικῶν, ἀλβανικῶν, καὶ ἐκ χειρογράφων διαφόρων διαλέκτων τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Πολωνίας.

Σπουδαία συλλογὰ εἶναι αἱ περιέχουσαι χειρόγραφα περὶ τῆς ἱστορίας τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας, 3 χιλ. τόμοι ἐν ὄλῳ. Τὸ τμήμα τῶν τίτλων περιλαμβάνει πολὺτιμα ἔγγραφα γενεαλογικὰ, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουσιν ἰδίως τὰς ἀρχαίας τῆς Γαλλίας οἰκογενείας, καὶ φέρουσιν τὸν τίτλον τῶν ταξινομηθέντων αὐτὰ φιλολόγων.

Τὸ ὅλον τμήμα τῶν χειρογράφων κατέχει χώρον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ 5200 μέτρον, ἡ δὲ μεγάλη αἴθουσα ἔχει 75 θέσεις διὰ τοὺς μελετῶντας τὰ χειρόγραφα. Ἐκαστὴ θέσις ἔχει ἐν

εὐρύχωρον καὶ κομψότερον γραφεῖον, οὗ ἡ κατασκευὴ ἀνέρχεται εἰς 1700 φράγκα. Ἡ αἴθουσα τῶν χειρογράφων φωτίζεται ὑπὸ 11 μεγάλων παραθύρων, τὰ ὁποῖα βλέπουσι πρὸς τὴν εὐρύχωρον αὐλὴν τοῦ καταστήματος, ὅθεν τὸ φῶς εἰσέρχεται ἄπλετον. Μόνον ἐν ὄρῃ θέρους καὶ ἐπὶ τινὰς ὥρας τὸ φῶς εἶναι κάπως ἐνοχλητικόν, ἀλλὰ μετριάζεται διὰ περσπεκτισμάτων. Μεταξὺ τῶν παραθύρων κρέμονται ἀρχαῖαι εἰκόνες, ἀνήκουσαι ἄλλοτε εἰς τὸ νομισματικόν Μουσεῖον καὶ παρεστῶσαι τὰς Μούσας. Τὰ γραφεῖα εἶναι καταλλήλως τοποθετημένα ὥσπερ λαμπράνισι τὸ φῶς πλάγιως· ἐκάστη θέσις ἔχει καὶ στερεὴν μελανοδοχείον, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀνατραπῆ, καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον ἐπαθεν ὁ διάσημος συγγραφεὺς Παῦλος Λουδοβίκος Κοριέ, ὅστις ἀπροσέκτως ἐκηλίδωσε διὰ μελάνης τὸ πολὺτιμον χειρόγραφον τοῦ Λόγγου «Δύονος καὶ Κλόη».

Ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι Μαΐου τὸ τμήμα τῶν χειρογράφων φρεσιάζεται καθ' ἑκάστην ὑπὸ ἐκαστὸν καὶ πλέον ἀναγνώστῶν, μεταχειριζομένων καθ' ἑκάστην κατὰ μέσον ὄρον 160—200 χειρόγραφα. Ἐν μηνί Ἰουλίῳ ἡ φρεσιὰ εἶναι ἀριστετέρα· ἀλλὰ κατὰ τὸν Αὐγούστου μεταβαίνει οὐ εἰς Παρισίους οἱ καθηγηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες ἐπιφελοῦμενοι τῶν παύσεων μελετῶσιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἥτις καθ' ὅλον τὸ ἔτος μένει ἀνοιχτὴ καὶ προσιτῆ εἰς πάντας. Ὁ κανονισμὸς τοῦ τμήματος τῶν χειρογράφων εἶναι ἐλευθεριώτατος, διότι οὐ μόνον ἔχει ὁ ἀναγνώστης πᾶσαν δυνατὴν ἀνάπαυσιν ἀλλὰ καὶ πρὸς χεῖρα ὄλα τὰ μέσα πρὸς ἐύκολοτέραν καὶ ταχύτεραν μελέτην. Ἡ αἴθουσα μένει ἀνοιχτὴ ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 4 μ. μ. μετὰ τὴν 3 μ. μ. δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἡ ζήτησις χειρογράφου. Οὐτε περίπατος ἐν τῇ αἴθουσῃ ἐπιτρέπεται, οὔτε ἡμίλια, οὔτε ταραχὴ τις ἐνοχλοῦσα τοὺς μελετώντας. Τὰ βιβλιογραφικὰ δελτικὰ καὶ οἱ κατάλογοι μένουσιν εἰς τὴν διάθεσιν ὄλων δὲν πρέπει νὰ μεταφέρονται παρὰ τοῦ ἀναγνώστου εἰς τὴν θέσιν του. Ἄνευ ἰδιαιτέρως ἀδείας τοῦ ἐφόρου τοῦ τμήματος τούτου εἰς οὐδὲνα ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ ζητήσῃ πλέον τῶν δέκα χειρογράφων, οὐδὲ νὰ ζητήσῃ τούτοχρόνως πλέον τῶν τριῶν, ἐκτὸς ἐάν πρόκειται περὶ τόμων μίας καὶ τῆς αὐτῆς συλλογῆς.

Τὰ κατ' ἐξοχὴν πολὺτιμα χειρόγραφα δὲν παραχωροῦνται εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἢ μετὰ προηγουμένην ἀδειαν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Βιβλιοθήκης.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ τμήμα τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς τῶν Παρισίων Βιβλιοθήκης, τοῦ σεμνωτάτου τούτου τῆς Γαλλίας.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
ΕΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ ΖΗΛΑΝΔΙΑΙ.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι μετὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς αἱ τιμαὶ τῶν μαλλίων ἠβύξασαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ κτηνοτρόφοι καὶ ἔμποροι τῆς Αὐστραλίας ὑπερπελοῦσιν. Πλοῦτι-σάντες οὗτοι ἐμμήθησαν τοὺς Ἄγγλους καὶ

ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὴν θήραν, εἰσαγαγόντες ἐξ Εὐρώπης λαγῶους καὶ κονίκλους ἐν ἀφρονίᾳ. Τὸ κλίμα τῆς Αὐστραλίας ἦτο ἰδίως πρόσφορον διὰ τοὺς κονίκλους, οἵτινες ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν ἐπολλαπλασιάσθησαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅστε κατέστησαν ἀληθῆς μάστιξ, καθ' ὅτι οὐδὲ κατὰ φαντασίαν ἠδύνατο οἱ θηρευταὶ νὰ φρονέωσιν ἀρετοὺς κονίκλους. Ἐπομένως ἀντὶ νὰ χρησιμεύωσιν οὗτοι ἐν Αὐστραλίᾳ ὡς δικασκίδαισι τῶν μακρινῶν κτηνοτρόφων, κατέστησαν ἡ καταστροφὴ τῶν ἀγρῶν. Ὁλόκληροι ἐκτάσεις γονιμώταται ἐμειναν ἕρησοι καὶ ἀκαλλιέργητοι, διότι πᾶσα καλλιέργεια ἐματαιοῦτο ἐνεκα τῆς πληθῆος τῶν καταστρεπτικῶν κονίκλων. Ἀναφέρεται τὸ παραδειγμα ἐνὸς γαιοκτήμονος, ὅστις ἀπανήσας ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν ἐν ἑκατομμύριον φράγκων πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν κονίκλων ἐν τοῖς κτήμασιν αὐτοῦ, περρητήθη τῆς πᾶλης αὐτῆς ἀναγνωρίσας τὸ ἄδύνατον. Εἰς τινὰς ἐπαύλειαι οἱ κονίκλοι μετρῶνται κατὰ ἐκατοντάδας χιλιάδων καὶ κατ' ἔτος ἡ πληθὺς αὐτῶν αὐξάνει. Εἰς ἄκρον ἀδύνατον τῶν γόντων τὸ χόρτον μέχρι τῆς βίβης καὶ καθιστῶσιν ἐν μικρῷ διαστήματι εὐφορωτάτας ἐκτάσεις εἰς ἀγροὺς ζηρούς καὶ πλήρεις κομποῦ. Καὶ αἱ ζυμπελοὶ σπουδαίως ἐβλάθησαν, διότι μέχρι τοῦδε οὐδὲν μέσον καταστροφῆς ὑπῆρχεν ἀργούντως δραστήριον. Ἐπιθεωρητὴς τις ἀποσταλεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ὑποφέρουσιν περισσότερον ἐκ τῆς μάστιγος ταύτης λέγει ἐν τῇ ἐκθέσει του. «Πανταχοῦ κονίκλοι, ἐπὶ τῆς ἡδῶς καὶ ἐν ταῖς πεδιάσαι· κατὰ χιλιάδας τρέχουσι τῆδε ἀκαίεσαι τρώγοντες, οἱ εὐρίσκουσι. Διακόμενοι ἀπ' ἐνὸς σημείου καταφεύγουσιν εἰς ἄλλο. Πολλὰ πλασιαίζονται τασούτων καταπληκτικῶς, ὥστε μόνον γενικὸς κατακλιωμὸς δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν τῆς νέας ταύτης μάστιγος.»

Εἰς βεβαίωσιν τῶν λεγομένων, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ φανῶσιν ὑπερβολικὰ, ἔρχεται ἐπισημοῦς δημοφίλους τῆς Κυβερνήσεως τῆς Νέας μεσημβρινῆς Οὐαλλίας τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1887, λέγουσα αὐτολεξεῖ.

«Γνωστοποιεῖται διὰ τῆς παρουσίας ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Νέας μεσημβρινῆς Οὐαλλίας θέλει πληρώσει 25 χιλιάδας λίρας στερελίνας (625 χιλ. φρ.) εἰς ἃν τινὰ ἀνακαλύψῃ μέθοδον εἰσέτι ἀγνωστον πρὸς ἐξολόθρευσιν ἀποτελεσματικὴν τῶν κονίκλων.» Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὁ διάσημος Pasteur ἐγράψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συντάκτην τοῦ Παρισίου «Χρόνου».

«Διάφορα μέχρι τοῦδε ἰδοκίμασθησαν μέσῃ πρὸς καταστροφὴν τῶν κονίκλων ἐν Αὐστραλίᾳ, ἰδίως δὲ φασφορικὰ διαλύσεις· ἀλλὰ τὸ δηλητηρίον τοῦτο ἐνεργεῖ μονομερῶς. Ἐδῶ πρόκειται νὰ ἐνεργηθῇ ἡ καταστροφὴ γενικώτερον, νὰ μεταδοθῇ δηλ. εἰς τοὺς κονίκλους ἐπιδημικὰ θανατηφόρος. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιδημίας καλουμένη κοινῶς γολέρα τῶν ὀρνίθων.» Ἐφ' ἧς ποιῶ ἡδὴ μελέτας ἐν τῷ ἔργαστηρίῳ μου. Ἡ νόσος αὕτη ἐπιπράτει καὶ εἰς τοὺς κονίκλους. Μεταξὺ τῶν διαφόρων πειραμάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαμα, εἶναι καὶ τὸ ἔξῃ· συνέλεξον ἐν περιορισμένῳ γόμφῳ ἀριθμὸν τινὰ ὀρνίθων, εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκα τροφὴν ἀναμιγμένην μετὰ μικροβίων, τὰ ὁποῖα

ἐπιφέρουσι τὴν γολέραν τῶν ὀρνίθων. Αἱ ὀρνίθες μετ' ὀλίγον ἀπέθνησκον. Ἡ μέθοδος αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀποτελεσματικῶς καὶ κατὰ τῶν κονίκλων, οἵτινες προσβαλλόμενοι ὑπο τῆς νόσου ἤθελον μεταδόσῃ αὐτὴν εἰς τοὺς συντρόφους των, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰ κτηνοτροφεῖα πολλάκις. . . .

Τὴν μέθοδον ταύτην ἀναπτύσσει διὰ μακρῶν ὁ Pasteur ἐν τῇ Ἐκθέσει του, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον. Ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἐπέκρινε τὴν μέθοδον, ἀλλ' εἰς τῶν γαιοκτημόνων, ὅστις ἔδοκίμασεν αὐτὴν ἐγράψε πρὸς τὸν Pasteur ἐπιστολὴν εὐχαριστήριον, ἐν ᾗ τῷ λέγει ὅτι ἔξωθεν τῶν φωλῶν τῶν κονίκλων ἔβησαν ἔξωρον ἀναμιγμένον μετὰ τοῦ δηλητηρίου τῆς γολέρας τῶν ὀρνίθων, καὶ ὅτι χιλιάδες κονίκλων εὐρίσκοντο τὴν ἐπιούσαν προῖαν νεκροὶ πρὸ τῶν φωλῶν των. Ἡ μέθοδος ἀπαιτεῖ βεβαίως τελειοποιησὶν τινὰ εἰσέτι, ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἀσχοληθέντες ἰδίως περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, εἶναι γνώμης, ὅτι μόνον διὰ τῆς μεταδόσεως τῆς θανατηφόρου ἐπιδημικῆς δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἀποτελεσματικῶς ἡ καταστροφὴ τῶν κονίκλων.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

(Ποίημα Ἄλεξ. Ρ. Πραγκάθῃ)
Τοῦ Κροῖσου ὄλ' οἱ ἰθαυροὶ δὲν κάμουν εὐτυχεῖς, καὶ τὴν γαλήνην ἀφαίρει ὁ πλοῦτος, τῆς ψυχῆς.
Ἐδῶθη εἰς τὴν καλλοπὴν ἐφήμερος ζοῦ· τῆς φήμης πνίγει τὴν φωνὴν τοῦ θρόνου ἢ πνοῆ.
Ἡ δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ ποῦ ἀκτινοβολεῖ, τὸν νοῦν μεθεῖ τοῦ κοινοῦ, πλὴν δὲν παρηγορεῖ.
Τὸ γλαυκὸν ῥόδιον ἀν ἀνόθῃ, ἀν θάλασσῃ οἱ καρποί, τὸ ῥόδιον θέλει μαρανθῆ, τὸ μῦλον δὲ κοπῇ.
Τὶ βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς; φθορὰν παντοτεινὴν. δύει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς εἰς νύκτα σκοτεινὴν.
Ἄδύτον ὅμως τῆς ψυχῆς εἶν' ἡ παιδεία φῶς, καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχίης ὁ ἀληθῶς σοφός.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Θεραπεία τοῦ δὴρματος τῶν σφηκῶν. Ἡ θεραπεία αὕτη εἶναι ἀπλουσιτάτη, ἀρκεῖ νὰ περιβάλλῃ τις τὸ δὴρμα μέρος διὰ ὑγροῦ πανθίου ἐβδομαδίου ἐν λουλίῳ. Ὁ πόνο καταπαύει ἀμέσως ὡς καὶ ἡ φλόγῳσις, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ἐξαχθῆ ἐκ τῆς πληγῆς τὸ κέντρον τῆς σφηκῆς.

Λιατήρησις πάγους ἐν ὄρῃ θέρους. Πρὸς διατήρησιν μικρῶν τεμαχιῶν πάγους ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας κατὰ τὸ θέρος, θέτομεν τὰ τεμάχια ταῦτα ἐντὸς κιβωτίου πεπληρωμένου ἀχύρων κριθῆς, οὕτως ὅστε τὰ ἀχύρα νὰ περιβάλλωσι τὰ τεμάχια τοῦ πάγους εἰς πάχος 15—20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἡ ἀπόλοια τοῦ πάγους ἐντὸς ἐβδομάδος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 25 %.

Ἀρχὴ τοῦ ἔτους. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἐτελεῖτο οὐ μόνον τὴν α'. Ἰανουαρίου, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλαις ἐποχῆς, ἥτοι τὴν α'. Μαρτίου, δι' ἧς ἡ ἐνετική δημοκρατία ἤρχιζε τὸ ἔτος τῆς μέχρι τῆς καταλύσεώς της ἢ 25^α Μαρτίου, ἢν ἐόρταζον ὡς πρώτῃν τοῦ ἔτους αἱ δημοκρατίαι τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Πίζης καὶ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κολωνίας μέχρι τῆς καταργήσεώς του ἢ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἡ καταλλήλοισι τῶν πασῶν πρὸς ἐναρξιν τοῦ ἔτους ἢ α'. Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν ἠτυμίζετο τὸ ἔτος καὶ ἡ ἡμέτερα Ἐκκλησία, καὶ τέλος ἢ 25^α Δεκεμβρίου, ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγεννίων. Μὲ τὸ τέλος τοῦ 16^{ου} αἰῶνος κατηργήθησαν αἱ διάφοροι αὗται ἀρχαὶ τοῦ νέου ἔτους καὶ ἔγινε παραδεκτὴ ἡ α'. Ἰανουαρίου.

Πόθεν τὸ ὄνομα Ἀμερικῆ. Συνήθως εἶναι παραδεχόμενον ὅτι τὸ ὄνομα Ἀμερικῆ παρήχθη ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀμερικού Βεσπούτσου, τοῦ μετὰ τὸν Κολόμβον μεταβάντος εἰς τὸν Νέον κόσμον. Γεωγράφος καὶ γεωλόγος δόκιμος ὁ Γάλλος Ἰούλιος Μαρκοῦ, ποιήσας τὰς δεύσας ἐρεῖνας ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ ὄνομα Ἀμερικῆ ἢ Ἀμερικῆ εἶνε καταγωγῆς ἰνδικῆς, δηλ. τῶν αὐτοχθόνων τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ ὅτι σημαίνει, «Χώρα τοῦ ἀνέμου» ἐν τῇ διαλέκτῳ χοντάλα τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Σημαίνει δὲ ὡσαύτως, α.) σερφὸν ὁρέων γνωστὸν διὰ τὰ πλοῦσια αὐτῶν μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀνακαλιφθέντων παρὰ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου κατὰ τὴν δευτέραν εἰς Ἀμερικὴν μεταβᾶσιν του. β.) Φυλὴν τινὰ τῶν Ἐρυθροδέρμων, los Ameriques καλουμένην. Τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τοῦ Βεσπούτσου ἦτο Ἀλβέρτος ἢ Ἀλβερικὸς μεταβλήθη δὲ εἰς Ἀμερικὸν ὑπὸ ἱερέως Γάλλου καθηγητοῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῦ Saint-Dié ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῶν Vosges, ὅστις

τριπλῶς ἐσφάλῃ ἐπὶ τῶν α'.) Ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἦτο ὁ ἐπιπλοῦς στωϊκιστὸν δι' οὐ ἀνεκάλυψθη ἡ Ἀγνωστὸς Γῆ, β.) ὅτι ὁ Βεσπούτσου ἦτο ὁ ἀνακαλύψας αὐτὴν, καὶ γ.) ὅτι ὠνόμασε ταύτην Ἀμερικὴν ἐκ τοῦ ὀνόματός του. Ὁ σύγχρονος τοῦ καθηγητοῦ Ἰωάννης Βαζίνος, ἐκδότης ἡμερολογίων, ἐφεύρε νέον ἄγον Ἀμερικὸν ἢ Ἀμερικῆ καλούμενον, ἐν ᾗ τοιοῦτον ὄνομα οὐδέποτε ὑπῆρξε καὶ εἶνε φανερὰ παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος Ἀλβερικού. Ἐπομένως ὁ μῦθος ὅλος περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀμερικῆς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Βεσπούτσου βασιζεται ἐπὶ τῆς γνώμης τοῦ Βαζίνου, ὅστις ἠθέλησε νὰ συνδυάσῃ τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα Ἀλβερικού πρὸς τὸ ἰνδικὸν ὄνομα τῆς Ἀμερικῆς.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Οἱ κακοὶ νόμοι εἰσέρχονται εἰς τὴν νομοθεσίαν πάντοτε ὡς μέτρα προσωρινά. Ἰούλιος Γρεδὺ.

Ἡ τέχνη τοῦ διδάσκειν δὲν εἶναι ἢ ἡ τέχνη τοῦ διεγείρειν τὴν περιέργειαν τῶν νέων, ὅπως κατόπιν τὴν εὐχαριστήσῃ. Φ.

Ἄγνοα ἂν οἱ εἰρηνοποιοὶ θὰ ἀποκτιῶσιν τὸν οὐρανό, βέλαιοι ὅμως εἶμαι ὅτι δὲν θ' ἀποκτιῶσιν τὴν γῆν. Β.

Ἐκαστος ἄνθρωπος εἶναι καλλιτέχνης ἐντεταλμένος νὰ κατασκευάσῃ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα, ὅπως τετὴ οὗτος ἐπὶ τοῦ τάφου του, καὶ ἐκάστη τῶν πράξεόν μας εἶναι μία γραμμὴ τῆς ἰδίας ἡμῶν εἰκόνας. Φαρσῆς.

Ὁ πρῶτος ὄρκος εἶναι ὅπως ἡ πρώτη ἀφαιμαξίς· καὶ ὁ γενναιώτερος ἄνθρωπος εὐρίσκεται συγκεκλιμένος, ὅταν κατὰ πρῶτον τεινῇ τὸν βραχιόνά του εἰς τὸν ἱατρόν. Ἄλεξ. Δουμάς.

Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ μόνη αὐτοχειρία, ἥτις ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐνάρετον ἄνθρωπον. Ν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰδοποιῶνται οἱ Κύριοι συνδρομηταὶ ἡμῶν, ὅτι ἐπαναληφθεῖσης τακτικῶς τῆς διακοπιῆς ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐκδόσεως τοῦ «Ἐσπέρου», θέλουσι καταχωρίσθαι, ὡς καὶ πρότερον, ἀνέγγραφα καὶ Προβλήματα. Παρακαλοῦνται ἐπομένως ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ συμμετάσχωσιν αὐτῶν νὰ ἐπιστέλλωσιν αὐτὰ, καθαρῶς γεγραμμένα, εἰς τὴν Δεδουμένην τοῦ Ἐσπέρου ἐν Ἀθήνασι.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Ἰ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν Ἀθήναις. ὁδὸς Ὀμήρου 8.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ANEETH KONSTANTINIDOU 1889-1897.

ΕΣΠΕΡΟΣ

Σύγγραμμα περιοδικόν έκδιδόμενον δις τοῦ μηνός μετὰ εικόνων ἐν Ἀθήναις.

Τιμὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέᾳ } Ἐν Ἑλλάδι . . . . . δρ. 40
 } Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . . . φρ. 40 (χρ.)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ

- α'. Ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ « Ἐσπέρου » ὁδὸς Ὀμήρου ἀρ. 8.
- β'. Ἐν τοῖς Καταστήμασιν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ὁδ. Ἐρμού
- γ'. Ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Καρόλου Βίλμπεργ ὁδὸς Ἐρμού.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τιμὴ καταχωρίσεως ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ, εἰς 4 στίλας διηρημένῃ, 50 λεπτὰ τὸν στίχον.
 Διεύθυνσις ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ὀμήρου ἀριθ. 8.

Ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσιν, ἐν αἷς ὑπάρχουσιν εἰδικοί ἀντιπρόσωποι τοῦ « Ἐσπέρου » αἱ ἐγγραφῆαι γίνονται παρ' αὐτοῖς, ἐν αἷς δὲ πόλεσι δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, ἀποστέλλεται τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἢ διὰ συναλλαγμάτων ὀψεως ἢ καὶ διὰ γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ῥωσικῶν καὶ αὐστριακῶν χαρτονομισμάτων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΚΑΣΔΑΓΛΗ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
 πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Κυρίου Γ. Δ. Κ.
 ἐν τῇ Ἀμαλθείᾳ δημοσιευθείσας
 κρίσεις ἐπὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ

« ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ »

ΤΟΥ
ΜΙΑΤΩΝΟΣ

Ἐν Λευσίᾳ
 1888

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1821

ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ τραγικῶν σκηνῶν

ὑπὸ
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΚΗΠΙΑΔΟΥ
 Δικηγόρου

Ἐκδόσις β'.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 1888

D^o PIETRO PERVANOGU

ATTINENZE

DELL' ISOLA

di Lemnos

colleantichissima colonie
 sulle coste del mare adriatico.

TRIESTE
 1888

SPRECHEN SIE ATTISCH?

Moderne Conversation
 in altgriechischer Umgangsprache
 nach den besten attischen
 Autoren

VON
 H. JOANNIDES
 Dr PHIL.

LEIPZIG
 1888

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ο Τυπογραφεῖον τῶν ἡμετέρων καταστημάτων κατηρτισμένον κατὰ τὸ σύστημα τῶν τελειότερων τῆς Εὐρώπης μηχανημάτων, καὶ πεπλουτισμένον διὰ πολυτελῶν ἐν γένει στοιχείων, ἑλληνικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν, ποικιλιωτάτων τὸ σχῆμα καὶ τὸ εἶδος, ἀναδέχεται τὴν ἐκτέλεσιν πάσης οἰασθῆποτε τυπογραφικῆς ἐργασίας, ἤτοι τὴν ἐκτύπωσιν βιβλίων, ἀγγελίων, προγραμμάτων, πινάκων, τίτλων, εἰκόνων τραπεζιτικῶν καὶ εταιρικῶν ἐγκυκλίων, διπλοτύπων, συναλλαγματικῶν, λαχείων, κλπ. εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς συμφερούσας καὶ ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

Ἡ ἐκτύπωσις οἰουδήποτε, καλλιτεχνικοῦ ἰδίως ἔργου, ἐκτὸς τῆς εἰδικῆς πρὸς τοῦτο φιλοκαλίας, δύναται νὰ γίνηται διὰ μελάνης καὶ ἐν συνδυασμῷ ποικίλων χρωμάτων κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ παραγγέλλοντος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ λειτουργία τῶν πιεστηρίων ἀνετέθη εἰς δύο Γερμανοὺς μηχανικούς, ἐπίτηδες ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μετακεκλημένους παρ' ἡμῶν, εἰδήμονας δὲ τῶν καλλιτεχνικωτέρων ἀπαιτήσεων τῆς τοσοῦτον προαχθείσης ἐν Εὐρώπῃ τυπογραφικῆς τέχνης.

Οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ ἐκδότες βιβλίων ἑλληνικῶν ἢ ξηνογλώσσων, ὧν τὴν τύπωσιν παραγγέλλουσιν ἡμῖν ἀπαλλάσσονται τοῦ κόπου νὰ ἐπεξεργάζωνται τὰ πρῶτα τυπογραφικὰ δοκίμια, διότι ἡ πρώτη διόρθωσις, ἐν πιστῇ ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὰ χειρόγραφα, ἀνετέθη εἰς τοὺς ἐπιτότῳ μισθοδοτούμενους τακτικούς διορθωτάς. Οἱ συγγραφεῖς θέλουσιν ἐπεξεργάζεσθαι μόνον τὴν τελευταίαν διόρθωσιν, ἀπηλλαγμένην σχεδὸν σφαλμάτων, καὶ ὑπογράφει μόνον αὐτὴν πρὸς τύπωσιν.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΣΧΩΝ (ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΜΦΟΤΕΡΟΥΣ) ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

ΥΠΟ
N. I. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
 Ἱατροῦ, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ζωονεῖου
 Δημοτικοῦ Νοσοκομείου.

Ἐν Ἀθήναις
 1888

Πωλεῖται ὑπὲρ τῆς φιλοπόνησιν Ἀδελφότητος
 τῶν ἐν Πειραιεὶ Κυρίων
 καὶ τιμᾶται δρ. 2

LAUTLEHRE DES PONTISCHEN I. INAUGURAL DISSERTATION

ZUR
 Erlangung der Doctorwürde der
 Philosophischen Facultät der
 Universität Leipzig, vorgelegt

VON
DEMOSTHENES E. OEKONOMIDES
 AUS
 ARGYROPOLIS

LEIPZIG
 1888

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Ἐπιμνηστικὴ παράφρασις μετ' εἰσαγωγῆς καὶ σημειώσεων

ΥΠΟ
K. Σ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ
 πρώην Γυμνασιάρχου

Ἐν Ἀθήναις
 1888

Ἐδίδεται παρὰ τοῦ κ. κ. Μπαρτ καὶ Χίρστ
 ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
 καὶ τιμᾶται δρ. 3

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα

ΥΠΟ
N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ καὶ **M. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ**
 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . δρ. 2.
 Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . . . » 2.50

Γραφεῖον ΠΑΙΔΙΚΟῦ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟῦ
 ΟΔΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΑΡ. 6